

Piarista DIÁKLAP

A nagykanizsai Piarista Általános Iskola, Gimnázium, Diákotthon és Boldog Donáti Celesztina Óvoda időszaki folyóirata

II. ÉVFOLYAM 1. SZÁM – 2009. OKTÓBER 8. – PATRONA HUNGARIAE

Tisztelt Ünneplő Közösség!

Két és fél hónapja találkoztam Zalaváron az ezeréves megye bíborosi miséjén a kanizsai piarista szkolával, a Gregoriana Calasanciana énekes lányaival. Megvallom, nem gondoltam volna, hogy ma újabb szép ünnepen találkozhatunk. Személyesen is szívesen ott lennék – ahogy Arany János Toldija mondja: „Hej, ha én is, én is köztetek mehetnék” – kedves kanizsai piaristák: atyák, pedagógusok, ifjúság és családok – ám a megye gondja, sajnos nem engedi.

Ünnepelünk, mert az 1765-ben alapított nagykanizsai piarista iskola 200. tanévnyitóját tartja. Hogy erre 2009-ben emlékezzünk, ennek az az oka, hogy a kommunista diktatúra 44 éves szünetet kényszerített ránk, ázsiai zsákutcába szorítva egy

országot, benne egy iskolát is. Ma tehát az 1992-es újrakezdést is ünnepeljük.

Amikor Kalazancius több, mint 400 éve első iskoláját megnyitotta, a mindenki számára hozzáférhető iskola lebegett a szeme előtt. Így tanulhatott Kanizsán a dióskáli jobbagycsaládban született Virág Benedek is. Napjainkban, amikor újra ki kellett nyilvánítanunk: az egészség nem üzlet, s népszavazással kellett eltörölnünk a felsőoktatási tandíjat, mindennél időszerűbb ez az eszmény.

A török hódoltság utáni kifosztott országban messze vidékek, Zala és Somogy megye egyetlen iskolája lett a kanizsai piarista iskola. Anyagi és szellemi értelemben egyaránt kifosztott országban állunk ma is. És ahogy az elmúlt 200 tanévben kifejezhetetlen az az érték, amit ettől az iskolától kapott a város, Zala és Somogy társadalma, az ország újjáépítéséhez is

nélkülözhetetlen ez a szellemiség, s számíthatunk is rá.

El sem tudom dönteni, mit emeljek ki, mi ragad meg jobban, amikor egy piarista diákkal találkozom. Az, hogy érődik rajta: a fegyelem és a jókedv nem zárja ki egymást? Vagy az, hogy nem ismeri azt a szót, hogy lehetetlen? Igen, ha ilyen vihart álló emberpalántákra nézek, nem félek a jövőtől!

Köszöntőt és köszönetet küldök tehát ebben a levélben. S mert ennyi megköszönnivalója van a megyének ezért a 200 évért, engedjék meg, hogy a megye hozzájáruljon az iskola udvarára tervezett Szűzanya szobor, a Mamma Bella költségeihez legalább jelképesen egy 50.000 forintos átutalással.

Önök/ti valamennyien ismerik/ismeritek a lelkesítő dalt: Szent nyomaiddban vívja nemes harcát ifjú magyarság.” Ehhez a harchoz kívánok kedves mindnyájuknak a magam és a megyegyűlés nevében erőt, kedvet és hűséget.

Manninger Jenő
a Zala Megyei Közgyűlés elnöke

Szeretettel köszöntjük a legfiatalabb piarista diákokat, a két új első osztály tanulóit és a tanítókat: Szentgyörgyi Ildikó és Vizeliné Walter Mónika (1.A osztály), Dobó Istvánné és Neumajer Anna (1.B osztály).

KALENDÁRIU

HÍRES OLDAL

OKTÓBER

5. **OKTÓBERI ESTÉK – MAGYAROK A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN**
18:00 Előadó: **Romsics Ignác** történész
6. **ARADI VÉRTANÚK EMLÉKEZETE**
8.00 Iskolai megemlékezés az Aradi Vértanúk kertjében.
8. **MAGYAROK NAGYASSZONYA – egyházi ünnep**
A szerdai és a csütörtöki órarendet felcseréljük, így lesz diákmise is.
12. **OKTÓBERI ESTÉK – MAGYAROK A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN**
18.00 Előadó: **Tempfli József** nyugalmazott nagyváradi püspök atya
16. **Boldog Casani Péter piarista szerzetes egyházi ünnepe**
19. **OKTÓBERI ESTÉK – MAGYAROK A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN**
18:00 Előadó: **Durai Miklós** országgyűlési képviselő Szlovákiában
20. **1956. OKTÓBER 23. emlékezete – iskolai ünnepség**
12:40 Díszvendég: **Rózsás János** író, Nagykanizsa díszpolgára
21. **PIARISTA PEDAGÓGIAI NAPOK KECSKEMÉTEN**
A diákság számára már 21-én megkezdődik az őszi tanítási szünet.

NOVEMBER

2. **HALOTTAK NAPJA – emlékező szentmise a temetőben**
14.00 Szentmise. Utána megemlékezés a Doni Hősökről, koszorúzás.
- ... **OKTÓBERI ESTÉK – MAGYAROK A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN**
18.00 Előadó: **Andrássy Attila** a Magyar Kanizsai Udvari Színház rendezője. (A pontos dátum később kerül kihirdetésre.)
9. **SZÜLŐI ÉRTEKEZLET ÉS TANÁRI FOGADÓÓRA**
17-19 óráig az iskola osztálytermeiben.
12. **ÓVÓNŐK FÓRUMA**
16. **MUNKAEST AZ ÓVODÁBAN**
17:00 A szülők közös adventi ajándékkészítése.
23. **ÓVODÁSOK RAJZVERSENYÉNEK EREDMÉNYHIRDETÉSE**
10:00 Eredményhirdetés, majd mese előadás.
27. **GIMNÁZIUMI BEISKOLÁZÁSI NYÍLT NAP**
8:00 Igazgatói tájékoztató
8:55 Séta az intézményben – közben szakköri bemutatók
9:55 Nyílt tanítási óra
10:50 Agapé, kötetlen beszélgetés
14:00 Bűnbánati liturgia – lelki előkészület a Patrociniumra.
17:00 Végzős diákjaink találkozója az öregdiákokkal – továbbtanulási tapasztalatcsere.
28. **PATROCINIUM**
9:00 Ünnepi szentmise.
10:15 Ünnepi műsor.
17:00 Előadás a felnőttek számára.
18:00 Adventi gyertyagyújtás, majd szentmise.

DECEMBER

5. **A DIÁKSZÖVETSÉG NEGYEDÉVES ÖSSZEJÖVETELE**
14:00 Rendezvényteremben.
- 5-6. **PIARISTA ADVENTI JÓTÉKONYSÁGI VÁSÁR**
9:00 Az iskola tornatermében.
8. **SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS egyházi ünnepe**
Diákmisék a 2., a 4. és a 6. tanítási órákban.

Személyi változások a 2009/2010-es tanévben

Megváltak az intézménytől **Böszörményi Géza** piarista, **Göndics Ágota** dajka, **Pozsonyi Pál** történelemtanár és **Varga Zoltán** piarista. Szülési szabadságra távozott **Orbán Viktorné**. Áldozatos munkájukat ezúton is megköszönjük, kísérik őket az Isten áldása új munkakörükben. Intézményünk új dolgozói **Ámonné Csizmadia Hedvig** tanító, **Csicsek Gabriella** horvát nyelv szakos tanár, **Horváth Lóránt** plébános, hittanár, **Hörcsök József** műszaki vezető, **Hujbert Márton** magyar szakos tanár, **Mikovics Krisztina** nővér, hittanár, **Németh Gábor Tamás** piarista, kémia-földrajz szakos tanár, **Pogátsnik László** történelem szakos tanár, kollégiumi nevelő, **Szabó Adrienn** dajka, **Tislér Jolán** horvát nyelv szakos tanár, **Vinczné Gáspár Erika** német szakos tanár. **Horváth Gábor** tanár úr kollégiumi igazgatóhelyettesi kinevezést kapott. Isten hozta az újakat és viselje gondját a régieknek is!

Nyári felújítások, gyarapodások

Egy évvel ezelőtt újult meg a víz-, villany- és csatornahálózat udvari gerincvezeték-rendszere. Idén nyáron kerültek kiigazításra az udvaron megbontott járőfelületek. Elkészült a gimnázium földszinti férfi mosdójának a felújítása. Az óvoda és az iskola nagy része esett át tisztasági festésen és mázolásra. Az udvaron egy új harangláb ékeskedik, egykori tanárunk, Borusz Lajos alkotása.

Hosszas előkészületet követően megkezdődött a Szent Imre Plébánia kezelésében lévő **Pirrotti Szent Pompiliusz templom külső tatarozása**. A vakolat tagolása megmarad, a festés színvilága meg fog egyezni a szomszédos lánykollégium épületének színvilágával. Ezzel párhuzamosan elbontásra kerül a templomkert az iskolaudvartól elválasztó kerítés. A templom és a lánykollégium közti területen egy roppant modern, mégis ódon hangulatot árasztó **kerengő kerül kialakításra**. A tervekben a kvadrum közepén egy a világon egyedülálló, a Mária-jelenést hűen rekonstruáló, merész vonalvezetésű Lourdesi-barlang kialakítása szerepel. A terveket Radványi György DLA építész egyetemi tanár álmodta meg. Párhuzamosan **folynak az előkészületei a Pompiliusz emlékében felállítandó Mamma Bella szobornak**.

ILLEMTANI (TOVÁBB)KÉPZÉS

Hivatalos ügyek intézése:

1. Kizárólag az **első három órák** szünetben zavarom a megfelelő ügyintézőt, hogy munkaidejének többi részében zavartalanul végezhesse munkáját. **Rágógumival, élelemmel** a számban illetlen bárhová belépni, megszólalni.
2. Megérkezéskor **kopogok**. Nem alig hallhatóan kocogtatok, de nem is dörömbölkök, főként nem szakítom be az ajtót. Az **„IGEN”** vagy **„TESSÉK”** szavakra belépek. Ha semmi válasz, újra kopogok. Ha még mindig semmi válasz, **megnyitom** az ajtót. Ha az ajtó zárva vagy az iroda üres – távozom, ha nyitva és van bent valaki – **belépek**.
3. Hangosan és érthetően **köszönök**: *„Laudetur Iesus Christus!”* Ha vannak előttem, **kivárom** a soromat, és nem furakszom. Hangos tréccseléssel **nem zavarom** a munkát.
4. Amikor sorra kerülök, **előadom kérésemet**. Például: *„Magdi néni! Kérek szépen egy iskolalátogatási bizonyítványt utazási kedvezmény igénybevételehez.”* *„Marika néni! Legyen kedves átvinni az étkezési díjat!”* Kerülöm az *„Ezt itt ki kéne tölteni”, „Nem-e lehetne, meg-e van”, „Szereztnék”* formákat.
5. Távozáskor **megköszönöm** a kapott segítséget, ismét köszönök és **beteszem** magam után az ajtót. Nem becsapom, csak halkán beteszem.

KERESZT + METSZET

– hitéleti oldal –

Vallás És Hit

Vallás és hit milyen gyakran használjuk ezt a két szót. Például: én ilyen-olyan vallású, hitű vagyok. Ezek mindennapos válaszok, főleg mert egyházi iskolába járunk. Sőt, mivel éppen a piárba, így mindenki azt hiszi papok vagy apácák leszünk. Ezért sokszor kell magyarázkodnunk, hogy mi nem akarunk cölibátust fogadni, csak egyszerűen római katolikus hitűek és vallásúak vagyunk.

De tudjuk mit is takar ez a két állítás? Vagy csak mondjuk, mert ezek sima sablon válaszok, amiknek nem értjük a jelentését.

Gondoljunk csak egy kicsit bele, mit is mondunk ki azzal, hogy római katolikus vallásúak és hitűek vagyunk. Kimondjuk, hogy megvalljuk Jézus Krisztust és az Ő tanítását bármibe kerüljön is, sőt a hittel kifejezzük a kapcsolatunkat a MINDENHATÓVAL, elismerjük a pápai primátust, hiszünk a Katolikus Egyházban. Tulajdonképpen a hitünk alapjait fejezzük ki ezzel a két szóval, és szerintem ez az igazi szépsége hitünknek vallásunknak. Mert a katolikus emberek (mi) 2 teljesen hétköznapi szóval tudják kifejezni a kifejezhetetlent. Ez lehet, hogy erőltetettnek hangzik de gondoljunk bele egy kicsit miben is hiszünk. Az Istenben aki az Atya és a Fiú és a Szentlélek. Azért aki ezt fel tudja fogni. Nyilvánvalóan egy dologban hiszünk, ami egyértelműen három dolog. Arról nem is beszélve, hogy az Isten – aki hitünk és vallásunk alapja – teljes mértékben felettünk áll, mert Ő teremtett minket, és mégis kiszolgáltatta magát nekünk embereknek a Fiú képében aki nem más mint az Isten, sőt még azt is engedi, hogy magunkhoz vegyük az oltáriszentségben annak ellenére, hogy megöltük.

Tehát a hitünk valamint a vallásunk alapja felfoghatatlan és megérthetetlen, de nekünk megadott, hogy ezt a felfoghatatlant magunkhoz vegyük és akár az is, hogy eggyé váljunk Vele. Annak ellenére, hogy soha nem fogjuk tudni Őt felfogni, de az a szép, hogy a Mindenható nem is kívánja tőlünk azt, hogy felfogjuk.

UI:

Ha ennek ellenére bárki képes lenne felfogni, nagyon kérem, ossza meg velem a titkot, mert én képtelen vagyok rájönni a mindenható titkaira. Tulajdonképpen nem is érdekelnek, nekem elég a tudat, hogy úgy és olyannak szeret, amilyen vagyok!

Dudora Henrietta – 10/1.

A Boruzs Lajos készítette harangláb.

Vidám órákban

Isteni Üdvözítő, mily szép az élet! Kész vagyok mindent magamba fogadni, ami szép: a tündöklő kék eget, a lebukó napot, a távoli muzsikaszó hangfoszlányait...

Boldogan ajánlom fel neked ifjúságomat. Csak érted akarok élni! Csak veled és benned ilyen boldogító az élet. Uram, mindezt te ajándékoztad nekem. Teljes szívemből adok hálát a napnak minden percéért. Ámen.

Imádság barátaidért

Atyám, őrizd, óvd a bajtól azokat, akiket különösen szeretek! Úgy vigyázz rájuk, mint az én szívemre, melyben nevüket őrzöm!

Tartsd tőlük távol a kísértéseket, és térítsd őket arra az útra, amely a te dicsőségedbe vezet! Ha szívüket a bánat nyomja, tedd őket kitartóvá! Tudjanak bízni, remélni, segíteni, megszentelő kegyelmedben! Adj nekik nyugodt éjszakát, zavartalan álmot, reggel pedig újra rajtuk pihenjen tetszésed. Élvezzék a föld örömeit, amelyeket a tiszta lelkek számára készítettél, és vezesd őket egyszer országodba, hogy ott egyesülve a szeretetben együtt dicsérhessük szent nevedet mindörökké! Ámen.

A „Beszélgetés a Mesterrel” című könyvből gyűjtötte: Dudora Henrietta – 10/1.

Harangszentelés – 2009. augusztus 31.

A harangot **Németh Lajos** atya adományozta az iskolának a 90-es években. **Dr. Perendy László** – akkori igazgató atya – **Boruzs Lajost** bízta meg a harangláb megtervezésével és kivitelezésével. Az igazgatóváltást követően az iskola anyagi helyzete nem engedte meg a terv megvalósulását. Az idei nyáron – a hosszú kényszerszünetet követően – mégis megszületett a „nagy mű”. Egy haranglábbal gyarapodott az intézmény.

Miért is áll ez a Kanizsa környéki szőlőhegyek világát megidéző harangláb az iskola udvarán?

A harang hangszer. Nincs önálló élete. Hangot ad, de csak akkor, ha valaki megszólaltatja. Ez már önmagában szép szimbólum. Az emberi lélek is hangszer, melyet az Isten kíván megszólaltatni mélyen bűgö vagy csilingelve csengő – világokat megnyitó és nem üresen kongó – muzsikára.

A harang és a keresztény világ hamar egymásra talált. A keresztény templomok harangtornyai egyszerre hívnak és figyelmeztetnek. Hívnak az imádságra, az Istennel való találkozássra. Ugyanakkor figyelmeztetnek az idő múlására és a megannyi veszélyre. Akár az ellenség támadására, akár a medréből kilépni készülő folyó áradására, akár a tűzvész lángjainak tovar harapására. Harangszó állít örök emléket a Nándorfehérvári diadalnak, és ugyanez kíséri utolsó útján a halottat is.

Kalazanci Szent József az általa alapított piarista iskolákban harangtornyokat is emelt. A római Szent Pantaleon iskola tetejére ő maga vitte fel azt a harangot, mellyel a kezében a mélybe zuhant, lábát rípiyára törte, és egész hátralévő életében mankó használatára kényszerült. Kalazancius harangja a „Pietas et Litterae” szellemében a világi tudományok mellett a vallásos lelkiéletre emlékeztetett, és a diákok „oratio continua” imádságának szakaszhatárait jelezte.

A XVII-XVIII. században kiépülő magyar piarista iskolahálózatnak szintén fontos kelléke volt az épületek huszártornyiba elhelyezett „primus harang”. Ennek szava az iskolába szólította reggel a diákokat, jelezte a diákmise, majd a tanítás kezdetét, végét.

Remélem a most megáldásra kerülő új harangláb is hamar otthon érzi magát a gyereksírvaj közepett. Hívó, figyelmeztető szava jelzi majd ünnepi szentmiséink kezdetét, elballagtatja végzőseinket, és a viszontlátás örömeivel köszönti őket visszatéréseik alkalmával.

A harangláb északi és déli falán egy-egy Kalazanciustól vett idézet olvasható. Provokatív szándékkal latinul. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a könnyen érthető magyar szavakat hamar áterszjtjük magunkon, különösebb odafigyelés nélkül. Az érthetetlen latin szóra azonban felfigyelünk és rákérdezzünk. Így máris közösségre lépünk egymással. A lefordított mondatot pedig jobban szívünkbe vessük, mert mellé egy mosolyt, egy elfogadás-élményt is kaptunk ajándékba. Hogyan is szól és mit is jelent e két mondat?

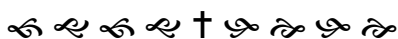
Az első: **Nil Christo dedisti, si totum cor illi non dedisti.** Semmit sem adtál Krisztusnak, ha a szívedet egészen nem adtad oda neki. Arra utal, hogy sem az Istennel sem az egymással való kapcsolatainkat, sem a feladatainkat, kötelességteljesítésünket nem szabad fél vállról vennünk. Tetszik, nem tetszik, az életben el kell köteleződnünk, és egészen oda kell magunkat adni a jóra. Csak így lehetünk teljesek és boldogok. Ha nem köteleződnünk el, az is üzenet értékű, és egy másfajta haszontalan, vergődésre kárhoztató elköteleződést jelent.

A második: **Furtum facit, qui sine fructu vivit.** Meglopja a közösséget, aki terméketlenül, gyümölcstelenül él. Mindegyikünknek meg van az Isten által kijelölt feladata, küldetése. Aki amit elmulaszt, azzal szegényebb lesz a világ, tehát a rest, a kényelmeskedő meglopja azt. Aki a nevelés felelősségét tanárként nem vállalja fel, és nem adja oda magát teljesen, az meglopja a diákot. Az a diák aki nem szorgalmas, aki a tehetségét nem bontakoztatja ki, aki nem veszi ki a részét a közös feladatokból, hanem henyél, kiszolgáltatja, eltartatja magát, az bizony meglopja a társadalmat.

Még meg sem szólalt a harang máris mennyi mindenre tanít.

Végezetül megköszönöm főtisztelendő Németh Lajos aranyimás atyának a harangot. Megköszönöm Boruzs Lajos tanár úrnak, fafaragó művésznek a szép alkotást. Tudom Istent – és családtagjait – segédelmével készítette az elmúlt hetekben. Kívánom, hogy élje túl a haranglábát. Ha az Úristen másként gondolná, akkor e harang szava egykor majd neki is állítson emléket.

Vereb Zsolt

EMBER - K Ö Z E L B E N ... (felnőttek)

A mi Erzsi nénink

Iskolánk abban a szerencsés helyzetben van, hogy van iskolapszichológusunk, **dr. Pergovác Erzsebet**. Vele beszélgettem:

Mi indította el a pszichológia felé?

Hatéves koromban határoztam el, hogy emberekkel, gyerekekkel, iskolásokkal fogok foglalkozni. Ehhez Seif Donatilla nővér volt a példaképem, aki Budapesten, a Salvator nővérek Intézetében, első tanítónőm volt. Mosolygós, kedves, fiatal apáca volt, akinek irántunk való szeretete azonnal bizalmat ébresztett bennem, amikor először megláttam. Barátságosan, türelmesen, sok mosollyal és kedvességgel fordult felénk. Mindig érthetően magyarázott, mellénk ült a kicsi padokba, fogta a kezünket, s úgy tanította-rajzolgatta velünk a betűket. Szépen énekelt, sokat énekeltünk: ezek után, természetesen, mi is megszerettük az éneket. Tele volt hittel, derüvel, lendülettel, dalokkal, szeretettel. Neki köszönhetem tehát, hogy érdeklődésem és szeretetem első elemista korom óta, az emberek felé fordult.

Érettségi után évekig kórházi osztályon, baleseti sebészetben voltam gyógytornász, majd a Testnevelési Főiskola gyógytestnevelési szakát elvégezve, értelmileg sérült gyermekeknek tanítottam iskolai gyógytestnevelést. Nyitott könyv volt előttem a sérült emberi test és a sérült gyermeki értelem, mégis, egyre többet szerettem volna tudni a LÉLEKRŐL, hogy még jobban tudjak segíteni azoknak, akiket tanítottam, akikért felelős voltam. Munkavégzés mellett elvégeztem tehát az ELTE Bölcsészkarának pszichológia szakát, ott tettem később szakpszichológusi vizsgát, majd ott szereztem pszichológiai doktorátusomat is.

Úgy tudjuk, hogy börtönpszichológusként is dolgozott. Mennyire erősítette vagy gyengítette hitét az ott végzett munka?

Mindenekelőtt el kell mondanom, hogy kényszerhelyzet miatt lettem átmenetileg, néhány évre, fiatalkorúak börtönében pszichológus! Családfenntartóként rendkívül keveset kerestem, (akkoriban hat embert tartottam el!) a fiatalkorúak börtöne pedig nagyon jól fizetett: oda kellett mennem dolgozni!

Ezek a fiúk 14-18 év közötti, előzetes letartóztatásban lévő fiatalok voltak. Sokan olyan családból származtak, ahol több bűnöző is volt, sokan származtak csonka családból, többnek meghaltak a szülei, vagy egyáltalán nem is ismerték őket!

Első benyomásom a félelem és a menekülés volt. Nem tudtam, hogyan fogom tartósan elviselni azt a környezetet, amibe kerültem! Az első ott töltött nap után, az esti lelkiismeretvizsgálatkor zokogva kértem Istent: adjon tanácsot, hogy mit tegyek! ÉS ADOTT! Világosan éreztem, hogy ezeket a fiúkat nekem ELSŐSORBAN SZERETNEM KELL! Világossá vált előttem, hogy Jézus, aki a vámosokkal és bűnösökkel szóba állt, velük evett, s aki azt mondta a házasságtörő asszonynak: „én sem ítélek el téged, menj, és többé ne vétkezzél!” – példát adott nekem arra, hogyan kell élnem, viselkednem, szeretnem az én bűnöző fiaimat!

Másnap reggeltől kezdve ezzel a felismeréssel mentem közük, s így töltöttem ott jó pár évet. Szerettem őket és ők szerettek engem. Együtt dolgoztunk a tanműhelyekben, együtt étkeztünk, énekeltünk, játszottunk, beszélgettünk. Rengeteget meséltem nekik és ők boldogan hallgatták, mert a „kiesett”, „elveszett” gyermekkor hoztam vissza az életükbe. Sokat nevtünk és sokat sírtunk, mert fiatal életükben, többen már nagyon megsebződtek! Nekik is sok palacsintát sütöttem, és minden 18. életévét betöltött fiú általam készített, finom, születésnap tortát kapott, tizennyolc gyertyáskával, énekes köszöntővel, együttes ünnepléssel.

Sokukkal találkoztam szabadulásuk után. Hála Istennek, legtöbben szakmát tanultak, megházasodtak, gyermekeik születtek. A tortát, a palacsintákat, a közös munkát, nevetést, éneklést, beszélgetéseket, a SZERETETET soha nem felejtették el! És sajnos, sokan voltak, akik visszaestek, bűnözők lettek, elzüllöttek! SÍRT ÉRTÜK A SZÍVEM! Hogy a hitem meggyengült volna attól, amit közöttük láttam, hallottam, tapasztaltam? SOHA, soha erősebb hitem nem volt, mint ott, közöttük, akiket Isten nekem adott arra a pár hónapra-évre, amit velük tölthettem, amíg szerethettem őket!

Valahányszor beszélgettünk, mindig teljes érdeklődését, figyelmét élvezhetem. Mi ad erőt ezekhez az odafordulásokhoz? És mi ad erőt ifjalságához, fittségéhez?

Talán bontsuk ezt a harmadik kérdést háromfelé!

ELŐSZÖR: Ha emberekkel foglalkozol, mindig TELJES FIGYELMELEMmel FORDULJ FELÉJÜK! Ne végy fel telefont, ne fogadj közben másokat, ne járjon másutt az eszed: aki hozzád jött, LÁSSA RAJTAD, hogy hivatásod által, TELJESEN AZ ÖVÉ VAGY! Aki bánatával, problémájával jön hozzád, annak TELJES MÉRTÉKBEN van szüksége rád, szívvel-lélekkel, CSAK RÁ KELL FIGYELNEM, VELE KELL FOGLALKOZnom ahhoz, hogy megnyíljon, kérdezzen, beszéljen, elmondja bánatait,

nehéz problémáit. Egyszerűen LEHETELEN maximális figyelem nélkül egy pszichológiai beszélgetést lefolytatni!

MÁSODSZOR: Hogy mi adott erőt ezekhez az odafordulásokhoz? Egy nagyon mély, őszinte szereteten alapuló ÉRDEKLŐDÉS, amit, mint már írtam, kora gyermekkoromtól kezdve éreztem az emberek iránt. Az igazi hivatás mindenképpen feltételez egy intenzív, valóban koncentrált figyelemmel együtt járó, fokozott érdeklődést a hozzám jövők, a rám bízottak iránt! Erőt pedig az imádság ad, adott. Amikor nagyon sok tanulóval foglalkozom, előbb-utóbb elfáradok. Ilyenkor röviden és bensőségesen IMÁDKOZOM. Kérem az Istent, hogy adjon erőt, kérem a Szentlelket, hogy adjon bölcsességet, vigasztaló szót és örömet, amit másoknak továbbadhatok. ÉS AD! Irgalmasan, azonnal és bőkezűen! Ajánlom, ti is, gyakran imádkozzatok a Szentlélekhez, ha nagyon kimerültek vagytok! Felüdt benneteket!

HARMADSZOR: Hogy mi ad erőt „fiatalságomhoz és fittségemhez”? Mélyen megtisztelő, hogy egy közel 73 éves tanárotok, iskolapszichológusotok esetében fiatalról és fittségről beszéltek! Őszintén megvallom, egy kicsit „túlbecsülve” érzem magamat, de azért megpróbálok válaszolni. Szüleim életének példája, nagyon sokat jelent nekem. Szorgalmas, tisztességes, becsületes, vallásos emberek, jó szülők voltak. Henyélni soha nem láttam, panaszkodni soha nem hallottam őket. Édesapám 83, Édesanyám 89 éves koráig élt, késő öregkorukig dolgoztak, fizikai munkát végezve, ameddig csak lehetett.

Isten kegyelméből és szüleim tisztességes életének jóvoltából, genetikailag jó egészséggel születtem. Alaptérképem vidám: lelkiileg derűs és egészséges voltam fiatalkoromban, s igyekszem jelenleg is, az lenni. Soha nem dohányoztam, nem „pusztítottam” önmagam. Tudatosan keresem a szépet és a jót az életben. Igyekszem elkerülni a negatív hangulatokat. Megpróbálok megértő és megbocsátó lenni. Szerettem és szeretem a mozgást, úszást, a természetet, az állatokat. Fiatalkoromban versenyszerűen sportoltam, Szeretem a zenét, az irodalmat, a művészetet. Kerestem és keresem az élet apró örömeit, a fiatalok mosolyában, szépségében, a szemük ragyogásában. Szeretek egy iskola, nevezetesen a Nagykanizsai Piarista Gimnázium légkörében élni, igazgatóm, igazgatóhelyettes kollégáim, tanártársaim, és diákjaim között! Szeretem vallásomat, hazámat és az Istent! Ez a szeretet hoz közém és tart meg közöttetek. Szép életet kívánok nektek!

Köszönöm szépen a beszélgetést!

EMBER - K Ö Z E L B E N ... (felnőttek)

Németh Gábor Tamás piarista

Németh Gábor tanár úr idén érkezett az iskolánkba. A fiúkollégiumban prefektus és földrajz-kémia szakos tanár. Megkerestük és egy kicsit utánajártunk a dolgoknak.

Hol és mikor született?

– 1979-ben születtem egy észak-magyarországi településen, Szikszón.

Hol töltötte gyermekéveit?

– Gyermekkoromat szülővárosomban, Encsen töltöttem. Itt jártam általános iskolába is.

Mi szeretett volna lenni gyerekkorában?

– Korán megfogalmazódott bennem a vágy, hogy pap illetve tanár szeretnék lenni, de mint általában a fiúgyerekek fejében, az én fejemben is, megfogalmazódott több más foglalkozás is. Pl.: Mozdonyvezető.

Milyen iskolában tanult?

– Általános iskola után a kecskeméti Piarista Gimnáziumban tanultam, majd az érettségit követően beléptem a Piarista Rendbe. Felsőfokú tanulmányaimat a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán, teológus-hittanár szakon, valamint az Eötvös Loránd Tudomány Egyetem Természettudományi Karán, földrajz-kémia szakon végeztem.

Milyen kedves gyerekkori élményekben volt része?

– Legkedvesebb gyerekkori élményeim közé tartozik a nagymamám-mal töltött idő, a református lelkészasszony és hittanórái, valamint a zenetanárom. Mindhárom embertől nagyon sokat kaptam emberileg, nagyon sokat köszönhetek nekik, amiért igazán hálás vagyok mindegyiküknek.

A zenetanuláshoz visszatérve, milyen hangszereken játszott és mennyi ideig?

– Zeneiskolában 6 évig trombitáltam, tenorkürtön játszottam 1 évig és tubán tanultam 2 tanévet.

Mit szeret csinálni szabadidejében?

– Szabadidőmben szeretek utazni, kirándulni, levelet írni.

Mi a véleménye a Nagykanizsai Piarista Iskoláról és annak tanulóiról?

– Teljes kép még nem alakult ki az iskoláról és a diákokról. A hely és az emberek is egyaránt nagyon barátságosak. Családi hangulat uralkodik az iskola egész területén. Legjobban a hatalmas zöld udvar nyerte el tetszésemet. Persze van még mit fejleszteni, de az nagyrészt csak pénz kérdése.

Hol tanított eddig?

– Pályafutásom során eddig a szegedi és a budapesti piarista iskolákban tanítottam.

Milyen érzései voltak mielőtt ebbe az iskolába került?

– Váltani mindig nehéz számomra. Mire az ember megszokná előző helyét, már újból mennie kell. Az átmeneti időszak mindig megvisel.

A kanizsai piarista diákokkal töltött első utazása során, milyen élményekkel gazdagodott?

– Nagyon sok jó élményben volt részem, az olaszországi út alatt. Ezek közül legszebbek talán a személyes beszélgetések voltak. Annak nagyon örültem, hogy hamar be tudtam illeszkedni.

Mi a terve a jövőre nézve?

– Szeretném végigvinni az osztályomat, és szeretnék együtt örülni velük az érettségi bizonyítványosztáson, és nagyon örülnék, hogyha jó közösséget és becsületes, őszinte, jó embereket tudnék formálni belőlük.

Mit üzen az olvasóknak?

– Szerzetesapként azt üzenem az olvasóknak, hogy érdemes jóban lenni az Istennel, és szorosabbra fűzni vele a kapcsolatot a szentségek gyakori vétele által, mert "nagy varázsló" az Öreg, és sokat tud segíteni! Földrajz tanárként azt, amit az egyik kollégám mondott egyszer, hogy földrajzot tanulni érdemes, mert a csillagász ugyan ért az égbolthoz, a geológus a kőzetekhez, a hidrológus a folyókhoz, a meteorológus az időjáráshoz, az ökológus az életközösségekhez, a demográfus a népesedéshez, az etnográfus a népekhez, az építészmérnök a városfejlesztéshez, az agrármérnök a növénytermesztéshez, a közgazdász a gazdasági élethez, a politológus a politikai folyamatokhoz, az informatikus a globális hálózatokhoz... de az egész rendszer működését csak a földrajzos látja át.

Kémia tanárként pedig nyilván azt, hogy kémiát is érdemes tanulni, mert

ahol anyag van,

ott kémia van,

nem csak a lombikokban,

nemcsak a kémikumban,

nemcsak a háztartásban,

nemcsak a napi híreket

elmondó riporter szavában,

ott kémia van

nemcsak a szerelmesen

lobogó vallomásban,

a viszonzásban,

a diák izzadságában...

kémia mindenütt van.

Villámkérdések:

<u>Fekete</u>	–	fehér
<u>Modern</u>	–	régi
<u>Tél</u>	–	nyár
<u>Kicsik</u>	–	nagyok
<u>Évnyitó</u>	–	évváró
<u>Hideg</u>	–	meleg
<u>Ötös</u>	–	egykes

Pontozva egytől- tízig:

iskola:	5
kollégium:	7
tánc:	4
olvasás:	4
főzés:	9
takarítás:	6
zene:	9
ének:	9

Dudora Henrietta és Szabó Veronika – 10/1.

ÉRDEKES OKTÓBERI-NOVEMBERI PIARISTA DÁTUMOK:

Okt. 3.: 1950-ben megérkeznek a japán misszióba az első piarista atyák.

Okt. 4.: 1936-ban Xeraco városában 28 évesen vértanúságot szenved **Boldog Morant Pellicer Imre**, egykori gandiai piarista diák.

Okt. 24.: **Claret Szent Antal püspök** emléknapja. Ő hívta az első piarista szerzeteseket Kuba szigetére 1857-ben.

Okt. 24.: 1949-ben az argentin parlament a 13633. törvénnyel Kalazanci Szent Józsefet az **argentín oktatás védőszentjévé** nyilvánítja.

Nov. 25.: 2001-ben iktatja a szentek sorába II. János Pál pápa **Montal Szent Paula anyát**, a spanyol Piarista Nővérek kongregáció alapítóját.

EMBER - K Ö Z E L B E N ... (diákok)

„Hadd látom, úgymond, mennyit ér”

az idegennyelv-tudás?

A nyár folyamán iskolánkból több diáknak, lehetősége adódott, hogy az anyaországban tanulhassa az általa választott idegen nyelvet. Közülük Antal Esztert és Tóth Gabriellát kérdeztük élményeiről.

Honnan jött az ötlet, hogy kimenj külföldre nyelvet tanulni?

Eszter: Lakóhelyemen van egy osztrák család, akikkel rendszeresen tartom a kapcsolatot. Nyáron majdnem minden nap, iskolaidőben minden hétvégén megyek hozzájuk tanulni. Ők is nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a német nyelvet ilyen jól elsajátítsam.

A házaspár lánya meghívott otthonukba, Grazba. Három hetet töltöttem velük. Korábban is voltam náluk, ezért nem okozott gondot a beilleszkedés. Nagyon örültek a látogatásomnak, mindenben a segítségemre voltak.

Mivel szeretem a németet, ezért jó lehetőség volt ez a nyaralás számomra így tovább tudtam/tudom fejleszteni a nyelvtudásomat.

Gabi: Édesanyám húga lakik Kanadában, Vancouverben él, akinek a meghívására ott töltöttem a nyarat.

Valóban ez a nyelvtanulás legjobb módszere, sokat fejlődhetett a tudásod. Akadtak mégis kommunikációs problémáid? Hogy oldottátok meg a nyelvi akadályokat?

Eszter: Akadályok sokszor adódtak, de ezeket sikerült mindig leküzdeni. Igaz, kellett egy kis idő, míg megszoktam, hogy mindenki csak németül beszélt. Az első pár napon néha magyar szavakat is alkalmaztam a kommunikációban, de nem értették, és ilyenkor mindig furcsán néztek rám. Az is problémát okozott, hogy ha gyorsan beszéltek, de ilyenkor újból elismételték a mondatokat, szavakat. A gimnáziumban tanultak és a szótáram is sokat segített olyankor, amikor egy szót nem értettem.

Gabi: A nyelvtanulásnak különféle módszerei vannak, de azt gondolom, hogy eredeti angol nyelvi viszonyok között, mégiscsak játszva tanulhat az ember, ami megfelel egyfajta módszernek. Természetesen kommunikációs gondok akadtak. A reptéren is szembesültem azzal, hogy a való életben az eddig szerzett nyelvtudásom nagyon minimális. Ehhez hozzájárult az is, hogy teljesen magamra voltam utalva, tehát a kommunikációs problémákat nekem kellett megoldani, illetve Frankfurtban szálltam át, ahol javarészt németül beszélnek, és az angolt ott is másképp, akcentussal beszélnek. De mindezek ellenére a nyelvi akadályok nem okoztak nagy gondot.

Mi a legizgalmasabb vagy a legkedvesebb élményed?

Eszter: Már annak is nagyon örültem, hogy kijuthattam Grazba. Ottlétem során sok emberrel megismerkedtem. Mindenki kedvesen, megértően fogadott. Ezeken felül nagyon sok látnivalót csodálhattam meg.

Gabi: Frankfurtban szálltam át. Németek, bonyolult labirintus terminálok, első út és még sorolhatnám.

Egyáltalán nem volt könnyű, de hát egyre csak ez a mondat járt bennem: „Gabi most vedd elő a nyelvtudásod és alkalmazd”. Nagyon sok embert kellett megkérdezni mire elértem a jó terminálhoz. A legkedvesebb egy kínai hölgy volt, aki azt magyarázta el nekem, hogy a Lufhansa is dolgozik az American Air légitársaságnak. Ezért nagy a valószínűsége annak, hogy én is német géppel repülök. Lehet, hogy ha éppen nincs ott a kínai hölgy, még mindig ott bolyonganék a frankfurti reptéren.

Milyen érzés volt a hazatérés? Mi hiányzott a családon kívül?

Eszter: Hazajönni ilyen hosszú idő után mindig jó érzés. Eleinte még a szüleimmel is németül beszéltem. Mi hiányzott? A családomon és a barátaimon kívül nem hiányzott semmi. Nagyon jól éreztem magam.

Gabi: Általános honvágyam volt, mert két hónapot voltam kint, ami nem kevés idő.

A családon kívül a megszokott magyar ételek hiányoztak, s miután ez volt az első hosszú távollétem szüleimtől és Magyarországtól, ezért minden és mindenki hiányzott.

A jövőre nézve van már elképzelésed, hogyan tudnád még inkább kihasználni ezt az élményt és a szerzett tapasztalatokat?

Eszter: A gimnázium befejezése után szeretnék egy évet kint tölteni Grazban, és utána ott tanulni, esetleg ott élni.

Gabi: Egy ilyen külföldi kapcsolat, mindenképpen előnyös számomra. Legfőképpen amiatt, mert a jövőmre nézve mindenképp az angol nyelvvel, szeretnék foglalkozni.

Vannak határozott elképzeléseim, s ezeket cél tudatosan próbálom véghezvinni. Érettségi után egyetemre vagy egy utaskísérő tanfolyamra szeretnék jelentkezni.

Dudora Henrietta és Szabó Veronika – 10/1.

Beállványozták, megkezdődött a tatarozás...

És megkezdődött az iskolát a templomtól elválasztó – éppen ezért szimbolikus fal bontása is...

„ÜZENET HAZA” – a nyári vakáció emlékei 1.

Tátra tábor 2009. augusztus

A nyári Tátra táborra a résztvevők Keszthelyről és Nagykanizsáról indultak. A megbeszélt találkozóhelyre a kanizsai csapat késve érkezett, de teljes létszámmal, miután Balázs is fölébredt.

Kora délután megérkeztünk az első túracélponthoz, a Csorba tóhoz. Az eső esett és senkinek sem volt túl nagy kedve hegyet mászni, de végül is elindultunk. A terep a csapat nagy részének ismerős volt, csak most nem voltak hófoltok. Útközben a nap kisütött és a kedvünk is jó lett.

A társaság nagy része idén végzett, jól ismertük egymást és úgy éreztem – és szereztem a többiek is –, mintha tegnap lett volna vége a szóbeli érettséginek, és még a bankett élményei is frissek voltak. El se hittük igazán, hogy vége az iskolának, hogy többet, mint diák már nem fogunk visszamenni Kanizsára. Furcsa volt így beszélgetni, eddig valami összekötött minket és ez

a kapcsolat megszűnt, már nem tart össze az iskola. Igazán most érthettük meg mi is történt. Már tudtuk kit hova vettek fel vagy hova nem. Akiket meg nem vettek fel, azoknak meg azon kellett agyalnia, mit is fog kezdeni magával szeptembertől. Tele voltunk bizonytalansággal. Innentől magunkért felelünk. A jövőben minden döntésünkért viselnünk kell a következményeket.

Miközben ilyen gondolatok kavargtak bennünk lassan elértük a Fátoly vízesést ahol megpihentünk. A csapat egyik része tovább ment, ők megmászta a Lorenz-hágót (2314 m), a többiek pedig visszaindultak a kocsikhoz. Az idő közben elromlott, fújt a szél és hideg volt. Nem erre számítottunk. Otthon 35 fokos hőség volt, felhőt már nem láttunk két hete – nem hogy eső! –, itt meg minden ruhát fel kellett venni, hogy ne fázzunk. A szállásunk Zsgyárban (Ždiar) volt. Ősz óta nem változott semmit. De mi se, ismét késve érkezünk. Terített asztal várt bennünket.

A következő napokban a túraútvonalak két-három kivétellel megegyeztek az őszivel, de ez senkit sem zavart. Akik most voltak először, azoknak minden új volt, akik pedig már voltak azok felidézheték, hogy mi változott és ismét gyönyörködhetnek a tájban.

Második nap a Fehér-tavi csúcsot (2229 m) másztuk meg. Az első pihenőnk a Zöld-tónál volt. Itt csodálatos volt a kilátás a szomszéd hegyekre. Tovább haladva talákoztunk mormotákkal és zergékkel. A zergék egészen a csúcsig elkísértek bennünket. A tetőn nagy köd volt, nem lehetett látni túl sok mindent. Néhány fiú Gábor bá vezetésével a hivatalos csúcs mellett épített egy másikat, ez persze magasabb lett pár centivel az eredetinel.

Harmadik nap Lengyelországba, Krakkóba mentünk. Reggel indultunk, de nem számoltuk bele, hogy a Mária ünnep miatt sokan lesznek az utakon, így volt ahol csak lépésben tudtunk haladni. A déli érkezést Krakkóba hamar elfelejthettük. Kettő körül megérkeztünk. Először a Waweli székesegyházat néztük meg majd a királyi palota udvarát. A város főterén a posztócsarnokot

és a Mária templomot tekintettük meg. Indulás előtt még megnéztük a zsidó negyedét. A szállásra visszaindulva többször eltévedtünk, de végül odaértünk, persze megint késve, de ezen már nem is csodálkoztak a vendéglátóink.

Negyedik nap a Tar patak völgyébe vezetett a túránk. Az idő végig ragyogó volt, végre föl lehetett venni a rövidnadrágot. Az utakon sok turista volt, csak lassan lehetett menni, de legalább volt idő figyelni a többi kirándulóra és az ember akaratlanul is úgy érezhette, hogy otthon van, annyi honfitársunkkal találkoztunk. Jó volt hallani a magyar szót, ugyanakkor az ember szíve is belesajdul, hogy a környező hegyek, a föld, amire lépünk már nem a miénk. A

Téry-menedékházat (2015 m) kisebb-nagyobb késéssel mindenki elérte. Itt nagyot pihentünk, majd aki elég bátor és friss volt az neki-vágott a Vöröstorony-hágónak (2352 m), a többiek visszafordultak. Messziről elég meredeknek tűnt, ahova fel kellett mászni, közelebről már félelmetes volt. Egy nagyjából függőleges falat kellett megmászni láncok segítségével. Felfelé haladva minden

lépést meg kellett gondolni és közben erősen szorítani a láncot. Az igazat megvallva néha volt halálfélelmem, de talán az segített átjutni a hágón. Lefelet menet Attila atya húga találkozott egy medvével, de szerencsére a medve jobban félt és elmenekült. Este mindenki fáradtan dőlt az ágyba. Akinek volt még kedve és ereje, az vacsora után lemehetett a bárba, ahol a házigazda híján Dósa atya mérte a kofolát.

Ötödik nap ismét megpróbáltuk meghódítani a Rysyt (2503 m). Az időnk viszonylag szép volt, jól haladtunk felfelé. A vállalkozó kedvűek a hátukra vagy a vállukra fölkaptak egy nagyobb farönköt és úgy mentek tovább, bízva abban, hogy cserébe majd a menedékháznál kapnak rumos teát a tüzelőért. Már közel jártunk a célhoz, amikor hirtelen beborult az ég és szakadni kezdett a jégeső. Akik feljebb voltak, viszonylag közel a menedékházhoz, azok tovább mentek, a többiek visszafordultak. Mire elértük a menedékházat már nem csak az izzadság folyt le a hátunkról, hanem az eső is. Mindenünk elázott. A ház tele volt. A vihar végét kint az esőben vártuk meg. Miután vége lett a zivatarnak kisütött a nap és nekiálltunk szárítani a ruháinkat. Egyesek még meg akarták hódítani a legyőzhetetlennek tűnő csúcsot. Ők továbbindultak felfelé. A többiek még pihentek egy keveset, majd elindultak lefelé. Kisvártatva az eső megint eleredt. Aki felmászott a csúcsra, annak megrázó élményben lehetett része. Volt, akinek szó szerint égnek állt a haja a villámoktól. Szerencsére mindenki épségben leért. Elcsigázva érkezünk vissza a szállásra, ahol már meleg vacsorával vártak minket.

Hatodik nap Lőcsét és Szepesvárat néztük meg.

Utolsó nap a Béla-Tátrát (2151 m) másztuk meg, ezen a napon kivételesen nem a felfele mászással gyűlt meg a bajunk, hanem a lefele vezető út volt nagyon térdelőtető, alig vártuk, hogy leérjünk. Nagyon jól sikerült a tábor, a baráti szálak szorosabbra fűződtek, élményekben gazdagon, épségben térhettük haza.

Stéger Bence Péter

„ÜZENET HAZA” – a nyári vakáció emlékei 2.

Jutalomtábor Horvátországban avagy „Gekko a fazék alatt”

Trogir, Split, Baška Voda, Makarska, Omiš, Mortar, Medjugorje, Brač szigetén, Sumartin. Ezek a helységnevek jelzik utunk főbb állomásait és a bennük sejlő tengeri látnivalót. Köztük a tengert.

A tengertől pár kilométernyire egy égbenyilő hegy oldalában állt meg buszunk Bast falucskában. Kicsit kókadtan, de már hét városnézésen és fürdésen túl érkezünk meg egy olyan varázslatos helyre, ahol úgy érezte magát az ember, mintha több száz évvel visszahajtottak volna az óra mutatóját. Fejünk fölött egy hatalmas hegy, amelynek tetején szinte állandóan föl s alá mászkáltak a fehér, de néha feketéig hízott felhők. A hegynek arra az oldalára, ahol mi laktunk, sose jöttek át. A felhők miatti fenyegetettségünket azok a masszív, a hegy köveiből épített kis pincserű házacskák oldották, amelyben laktunk. A szombathelyi Brenner János Iskola tanulóival üdültünk együtt mintegy ötvenen, akik szintén a betlehemezés és a környezetvédelmi vándorkiállítás jutalmaként utazhattak Horvátországba.

A kis pincserű építmények modernül berendezett szobákat, tusolókat, konyhát rejtettek. Napjaink rengeteg városnézéssel, még több fürdésel teltek. Felfedezhettük és tanulmányozhattuk a környék építészeti sajátosságait, hogyan bújnak meg az emberek a forró nyarak és viszonylag enyhe telek előtt maguk kedvére épített kőházakban. Rendkívüli volt látni, hogy a honi zsiros vagy tábla búza és krumpliföldek helyett tenyérnyi veteményes kertjükben micsoda gondossággal, tudatossággal termelik meg a mindennapi betevőt, szinte víz nélkül, mert a hegyekben az kincs. Mi is forrásvizekben fürdöttünk, mosogattunk, főztünk. Táborvezetőnk Dr. Varga-Berta József többször is felhívta erre a figyelmünket.

Kirándulásaink már kora reggeli készülődéssel és késői vacsorával zárultak a táborhelyen.

Közülk a legérdekesebbeket egy-egy mondattal jellemzem.

Trogir – Docletianus császár városának falai közt járhattunk.

Split – Hatalmas hajó kikötő – inkább kereskedelmi város.

Makarska – ezt gyalog közelítettük meg, igazi tengeri turistaparadicsom pálmákkal.

Baška Voda – A táborhelyhez legközelebb eső fürdőhely.

Bast – Gyönyörű régi kőházak kis kápolnával, ahol a helyi lakosokkal együtt vehettünk részt szentmisén.

Omiš – Hegymászás a kalózárhoz: „a lelkünk kilehelése”. A végén Winnetou szabadtéri meg bennünket, amikor megtudtuk, hogy ezen a helyen forgatták.

Mostar – Megdöbbentő képek a háború nyomairól, de öröm, hogy átmehettünk az újjáépített jelképes hídon. Mily leleményes az ember! A bazárban puska lövedékből készült kulcstartót is árultak.

Medjugorje – Csöndes áhitat. A két csoport azt hiszem a hegyen elhangzott imádsággal és énekek alatt vált egygyé.

Minden városban bementünk legalább egy templomba, ahol csoportok együtt imádkoztak, énekeltek.

Hajókirándulás Brač szigetére Sumartin halászfaluba – nyugalom, béke, a helyi bácsi varrja a halászhálót, pálmák, virágok és az utcán egy hatalmas rákot cipelő férfi, aki épp főzni készül. A tengeri öbölben a sziklák között ezernyi élőlény felfedezése, egyszerűen a „Béke szigete”.

Ha már az élőlényeknél tartunk, muszáj megemlítenünk azt az állatot, amely a lányokat rettegésben tartotta. Egy gekkót, amely hol megjelent, hol elbújt a szobában. Ha folytatásos regényt lehetne írni biztos ez lenne a címe: „Gekko a fazék alatt”.

Ha lehet az iskolaújság következő részében bővebben is elmeséljük, ha nem, akit érdekel járjon utána! Egyszerűen feledhetetlen élmény volt! Jövőre ugyanitt!

Résztvevők: Benkovics Botond, Bognár Bence, Bohár Vivien, Borda Virág Éva, Császár Anna, Erdős Gergő, Hegyi Bálint Ottó, Horváth Levente, Kéri Eszter, Klepács Eszter, Laki Tamás, Lamm Lilla, Maurer Kata, Mezriczky Marcell, Németh Réka Margit, Simon Benjamin, Tóth Zsombor, Törőcsik Laura, Varga Dániel, Gayer Ildikó Erzsébet, Vízelinek Walter Mónika

IRODALMI KÁVÉHÁZ

A „nő-sülés”-ről

Tavaly év végén a Hevesi Sándor Művelődési Központban az iskola nagy része látta Jean Anouilh A Paccsirta című művének általunk előadott változatát, amely Jeanne d'Arc életéről szól. Erre az előadásra csaknem hat hónapot készültünk a drámásokkal, s ezzel kapcsolatosan írok most a személyes élményeimről.

Mikor tavaly először mentem drámára még csak négyen voltunk. A csapat mostanra 16 emberre bővült. Az év folyamán voltak, akik jöttek, és sajnos voltak, akik mentek. Ági néni egészen addig titkolta is a darab címét, amíg biztos nem volt a szereposztásban. Számomra nagy megtiszteltetés volt, hogy Jeanne d'Arc gyerekkorát én mutathattam be. A próbák folyamán igazi csapatáá kovácsoltunk össze. Persze voltak veszekedések, kiabálások, és rendezőnknek sokszor kellett fegyelmeznie minket. A bemutató előtti utolsó héten még azt sem tudtuk, lesz-e ebből egyáltalán valami, így nagy koncentrációt követelt a számunkra, hogy összehozzuk a darabot. Minden nap próbáltunk, bizony nagyon elfáradtunk. Az előadás napján iszonyúan izgatott voltam, vajon elrontom-e a szövegemet, és ha igen, mit fogok csinálni. Láttam a többiekén, hogy ezzel ők is így vannak, így aznap nagyon feszült volt a csapat hangulata. Amikor már a színházban voltunk, akkor döbbsentem rá, mennyire is félek az egésztől. Megláttam azt a sok embert, és azon gondolkodtam, vajon tetszeni fog-e nekik. Azonban nagy szeretettel fogadtak bennünket. A legszebb dolog az volt, amikor a Nyolc Boldogság Közösség nővérei azt mondták, hogy számukra egy lelkigyakorlat volt a darab. Számukra, akik egész életüket Istennek szentelték. Bár az való igaz, ez az egész nem sikerülhetett volna Isten nélkül, hisz ahol Isten jelen van, ott van a szeretet és az öröm is. Megtanultuk, milyen alázatosnak lenni, és hogy erre szükség van, ahogy arra is, hogy áldozatot hozzunk.

Talán már sokan tudják, hogy a mi kis színjátszónk szeptember 18. és 20.-a között Budapesten járt, ahol háromszor is színpadra léphettünk. Ezt megelőzően természetesen alaposan le kellett porolnunk a darabot, mert bizony sokat felejtettünk a nyár alatt, és volt mit javítani. De aztán pénteken beszálltunk Zsolt atya és Bodó Tamás kisbuszába, illetve egy Horváth Gábor vezette kocsiba, és elindultunk a főváros felé, hogy megmutassuk, mit is tudunk. Pénteken a Szent Margit Gimnáziumban, szombaton az Örökimádás templomban – mely a három nap megkoronázása volt, s amelyet egyhangúan a négy előadás közül a legjobbknak tartunk –, vasárnap pedig a nagykovácsi római katolikus templomban léptünk fel. Mindenhol nagy szeretettel fogadtak bennünket. A legszebb dolog az volt, amikor a Nyolc Boldogság Közösség nővérei azt mondták, hogy számukra egy lelkigyakorlat volt a darab. Számukra, akik egész életüket Istennek szentelték. Bár az való igaz, ez az egész nem sikerülhetett volna Isten nélkül, hisz ahol Isten jelen van, ott van a szeretet és az öröm is. Megtanultuk, milyen alázatosnak lenni, és hogy erre szükség van, ahogy arra is, hogy áldozatot hozzunk.

Az egész színjátszó nevében szeretném megköszönni a segítséget, és azt, hogy bíztak bennünk.

Varga Odett – 10/IV.

„Színészi szemüveg”

Színészként nagyon-nagyon öröm a színpadon „élni”. Az a tudat, hogy sok embernek adhatunk valamit izgatottá teszi színészi szívünket. Jólesik, hogy annyi ember figyel ránk. A műsor végeztével, a közönség tapsából tudhatjuk meg hogyan szerepeltünk. Ha érezzük, hogy a közönség nem csak a kezével, hanem a szívével is tapsol, akkor jól játszottunk.

A színházi előadás a színészeknek új kapcsolatokat, barátokat is jelent. Nem csak a színpadi társat ismerjük meg, de a kulisszák mögötti segítők is gazdagítják, színesítik a társasági kört. A pesti úton jobban megismertük Vereb Zsolt atyát, Horváth Gábor tanár urat és Bodó Tamást is.

A színpadon magunkba is bepillantunk. Kicsit megállunk, elgondolkodunk, hogy a kapott szerep mennyire tükrözi saját egyéniségünket? Tudunk-e azonosulni vele? Magunkénak tudhatjuk-e az adott kor problémáját?

Jeanne d'Arc-ból kiindulva, mi is tudnánk-e ennyire mélyen hinni, ennyire önzetlenül alávetni magunkat Isten akaratának?

Jeanne szerepében felismerhetjük a mi szerepünket is: „Én hiszem, hogy az Isten mindenkor közreműködik, püspök úr. Ha egy leány csak két jó szándékú szót mond, és azt meghallgatják, az azt jelenti, hogy az Úr jelen van. Az Isten takarékos, ahol két jó szívvel adott krajcár is megteszi, nem fog vagyont költeni a csodára. A valódi csodák azok, amiket az emberek Istentől nyert értelmükkel és bátorságukkal, maguk hajtanak végre.”

Az irodalom, a színház nem csak kikapcsolódás lehetősége, hanem egy-egy rövid pillanat is életünk útján, ahová befér a szeretet, a kapcsolatépítés és az önértékelés is.

Melegh Sándor Máté – 9/3.

Árnyék

Ki az, ki téged követ,
Az, ki nem beszél veled?
Olyan, mint a te tükröd,
De nem lehet eltörmöd.
Ő nem tudja, hogy te vagy,
Nincsen szere, teste vak,
Olyan, mint sötét felhő,
Melyből nem esik eső.
Olyan, mint egy néma társ,
Aki még azt sem tudja,
Mi az a mutogatás.
Tőle is megtudhatod,
Hol jár az idő, mikor,
Órádról nem tudhatod.

Melegh Sándor Máté – 9/3.
2009.03.16

Balatoni Nap

Sétálok a tengerpartján,
Magyar tenger, magyar partján.
Nézek színes naplementét,
A nagy Nap elmenetelét.
Sokat gondolkodok tegnapi,
Holnap nap hangjaira.
Én holnap újra eljövök,
Újra elfog egy új gyönyör.
Én holnap újra kimondom,
Gondolkodtam a tegnapi.
Mi lesz még holnap? Nem tudom.
Történelmi a tegnapi,
Jó rajta elgondolkodni.
A jövővel is törődöm,
A múltat nagyra becsülöm.

Melegh Sándor Máté – 9/3.
2009.02.19

A képen az iskola diákszínjátszóinak egy csoportja látható: Szabó Gergely Valentin, Bánhidi László, Melegh Sándor Máté, Gresa Georgina Livia, Varga Odett, Eperjes Károly, Kovács Sándor József, Horváth Márk Ferenc, Kereszty Ágnes Erzsébet tanárnő a budapesti Andrássy út egy szegletében...

Z E N E B O N A

A gregorián szkóla Olmützben

A csehországi Olmützben 2009. június 3-7-ig 37. alkalommal rendezték meg „SVÁTKY PÍSNÍ” azaz a „Dalok Ünnepe” című nemzetközi kórusversenyt.

A rendezvény nagyságára jellemző, hogy minden évben 100-nál több kórus nevez be a több mint 30 kategóriába: óvodásoktól a felnőttekig. A városban 5 napig mindenki énekel.

Olmütz nagyon szép város. Méltán nevezik „morva Salzburg-nak”. Barokk műemlék házai, hangulatos terei, a szökőkutak, a gyönyörű templomok mind-mind emlékeztetnek az ott töltött időt.

A szervezés profi: minden kórus kap egy ott tanuló, angolul vagy németül perfekt beszélő egyetemistát, aki az egész fesztivál alatt reggeltől estig a kórusal van. A mi kísérőnk: Lenka. Életvidám, csalogós cseh leányzó. Történelmenémet szakos tanárjelölt, akivel mindenről lehetett beszélgetni: a magyar és a cseh történelem közös pontjairól, az ottani egyetemisták életéről, főzésről – cseh és magyar specialitásokról. De még nyelvtörőket is „cseréltünk”. Mi is nehezen birkóztunk a cseh nyelvtörőkkel, de az ő bicskája is beletörött a „mit sütsz kis szücs”-be... Nagyon büszke voltam a szkóla lányaira, akik feszélyezettség nélkül társalogtak németül Lenkával.

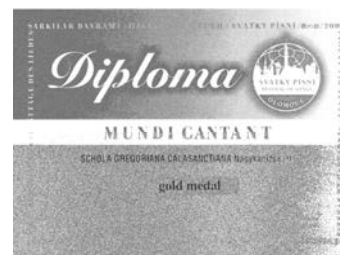
Iskolánk szkolájának tagjai Bouzov kastélyának bejáratánál:

Illés Júlia Rebeka, Horváth Borbála, Várfalvi Dóra, Horváth Dorottya (csak a haja), Békési Gabriella, Szmodics Petra (csak a haja), Metz Viola, Szalai Viktória, Lenka, fél Fehér Anna, Rácz Andrásné, Kanizsai Laura, Szokol Vivien, Bellai Benedikta, Fecske Bettina, Kovács Anna, Darabont Szilvia és Imreh Réka.

Az ott töltött négy nap alatt nem csak Olmützt, hanem a környékét is megismertük: egyik nap a város melletti állatkertbe mentünk. Nagyon szép fekvésű, különlegesen többek között a hatalmas, színpompás akváriumok! Egy másik nap délutánját pedig Bouzov mesebeli kastélyában töltöttük.

A versenyről: a főtéren álló gyönyörű gótikus Szent Mór Székesegyházban zajlottak az egyházzenei kategóriák versenyei. A 20 perces programot 5 tagú nemzetközi zsűri értékelte.

A szkóla a 100-ból 96 pontot szerzett meg, s így 2000 után 2009-ben is aranyéremmel tértünk haza.

Olmütz főterén van egy jó kis cukrászda. 2000-ben mindenki egy nagy fagyaltkelyhet kapott az eredményhirdetés után. Ezért az idén már mondhattam a lányoknak:

„Gyertek, az aranyérmet abban a cukrászdában szoktuk megünnepelni!”

Rácz Andrásné. Cili néni

Kis muzsikus táborban (felnőtt ☺ szemmel)

Évek óta augusztusban öt napot Balatonbényében töltünk. Van egy állandó kis csapatunk, akikkel együtt muzsikálunk a gitáros miséken. Újabban kicsiny kóristák is csatlakoznak hozzánk. A nyár végén mindig izgalommal várom, vajon ki ér oda a jelentkezők közül az állomásra.

Az idén 15-en töltöttünk felejthetetlen napokat az üdülőben. Délelőtti muzsikálás, vasárnap táborigi mise, délutánként fürdés, fürdés, fürdés...

A reggeli korán kelés nem újság, de hogy éjjel előtt nem kerülünk ágyba, hááát... (Aztán, ahogy megynünk bele az időbe, csak fáradnak a kölkök!) A gyerkőcök – ismeretlen arcukat mutatván – serények a reggelizéskészítésben. A romeltakarítás már keményebb dolog. Majd míg minden kotta elő- és gazdájához kerül, a hangolás és hangolódás az összes idegszálat megedzi. Na, meg: „Vájj csak! Neki is egy szólam! Máris kottázom!” Aztán jön a gyakorlás a különböző hangszerekkel, énekesekkel. (Szerencsére már öregdiák is segédkezik, csak nevelődik az utánpótlás!) És a próba végére,

Lám, összeáll egy-egy „mű”. Még az a kissrác is húzza néhány hangját hegedáján, aki év közben nagyívben került volna a zeneórát. Arcán a ragyogó öröm: jé, milyen jó együtt muzsikálni! (S itt érlelődött kóristává tavaly nyáron az aszfalt egyik ördöge is.)

Délben pazar ebéd, majd szieszta. Ha settenkedik egy kósza felhő, akkor minél gyorsabb vízre szállás. Ez amúgy a szórakozás ideje (a gyerekeknek). De a vízben annyian vannak! „Maradjunk együtt!” Jja. Csakhogy a víz hideg. Persze a gyerekeknek nem. Ők már a bőja felé veszik az irányt, az a határ. Imádnak fürdeni! Amíg beérünk, ezerszer számolom meg a fejeket. (Hol kevesebbet, hol többet ☺. Újrakezdem. Megint.) Szerencsére, kifelé jövet kitalálják a lejáró alatti fogócskát. Veszélyteleneknek tűnik a mélyvízi alábukásoknál. A parton nem sokat vagyunk. Már fázom (csak én!), mire visszaindulhatunk.

A vacsorát gyorsan összeütjük, addig az udvaron megy a hajcihő. (Jó látni a konyhaablakból, hogy kicsik és nagyok, fiúk és lányok milyen helyesen el tudnak akár egy ócska labdával is játszani.)

Az esti fürdés/fürdetés sem utolsó műsor... Aztán játék, szünyogűzés, zenélés, meg sok-sok vidámság... végkimerülésig (nekem).

„Még ezt utoljára!” „Énekeljük el azt is!” Persze ha-

mar itt az éjfé. Az aprajának már kókad a feje, ülv bele-belealszik egy nótába, de nem tágít a nagyoktól. Sebaj, néhány év múlva majd ő somolyog a kis imbolygó fejüeken. Végre, irány az ágy!

Amire befejezem az esti mesét, többször álomképek úsznak el előttem. Az imádságot már csak a „szent maradék” mondja. Aztán az arcok angyalivá olvadnak. Az egyenletes szuszogás hamar betölti a szobákat. Már azt hinném, beleájulok ágyikómba, de a „végre, miénk a fürdő!” csatakiáltás győz. Ekkor újból fölébredek.

Kedves, régi tanítványommal ilyenkor tudjuk megbeszélni a világ folyását. Később még egy kör, s a takarók mindenki derekára visszakerülnek. Egy kis csodálkozás: „hogyan tudtok ilyen édesek lenni ilyenkor?” Majd jöhet a pihe-puha ágyikó! De nemsokára (az ablak alatt alszom) hasamra süt a reggeli nap, s kezdődhet minden újra.

Az utolsó nap gyorsan eljön. Sokan még maradnának, a kisebbeket legyőzi a honvágy. A vonatra már csak az élmények maradnak. A kanizsai állomáson mindenki repül szülei karjába, s ki tudja, meddig, csak mondja, mondja, mondja... s mondom én is: jövöre veletek ugyanitt!

Szentgyörgyi Ildikó

S P O R T S Z E L E T

Nyári tábor a Zemplénben

Mátra tábor II. – Várak vándortábora

2009. június végén, július elején az iskolánkban 15 fő meghódította a Zemplént. A tábor 1 hetes volt és közel 60 km-t tettünk meg teljes menetfelszerelésben. A tavalyi táborból jó páran képviselték magukat idén is, tehát a mag nem változott. Nagyon vegyes társaság volt a miénk, voltak tanárok, mostani diákok, öregdiákok és persze volt diák is.

Az első nap egy meglehetősen hosszú utazáson vettünk részt, az indulási időpont meg az extrém sport kategóriába tartozik: hajnali 3.15-kor indultunk! A közel 600 km-es utazás után este jutottunk Füzerre, ami a túránk kiindulási helye volt. Sátorverés és vacsora után nyugovóra is tértünk, hiszen másnap a Zemplén legmagasabb pontja, a Nagy-Milic (893m) csúcsát kellett meghódítanunk.

Mivel az első nap volt a legnehezebb, ezzel túránk szinte véget is ért. A többi nap már csak rövidebb és kisebb szintkülönbségű távokat kellett legyőznünk.

Utunk folyamán 4 híres várat néztünk meg: Füzér, Boldogkővár, Regéc és Sárospatak. Túránk ezért is kapta a Várak vándortábora címet.

Szerencsére jó időnk volt egész héten, csak egyszer áztunk el, viszont akkor nagyon. Mogyoróska határában elkapott minket egy nagy zivatar és teljesen elázunk. Mivel erre a napra vadkemping volt tervezve, szállásunk sem volt. A tolsvai plébános ötletéből kiindulva, más lehetőséget nem látva a falu temetőjében vertünk tanyát. A falubeliek ezt nem igazán nézték jó szemmel, de segítségünkre sietett a helyi görög katolikus lelkész és befogadott minket.

Az utolsó két napot Tolcsván töltöttük, ez az idő a pihenésről szólt, csak egy kisebb kirándulást tettünk Sárospatakra. Patakon körbevezettek minket a kerámia gyárban, ahol mindenki kapott egy igazi pataki tálat ajándékként.

A következő nap megint egy hosszú utazás várt minket, hiszen hazafelé vettük az irányt.

Azt hiszem mindenki nagyon jól érezte magát, jól tettem hogy én is elmentem a túrára, hiszen nagyon sok új élménnyel gazdagodtam és hát meg kell vallani hogy testedzésnek sem volt rossz. Csak egyet bánok, hogy Makkoshotyára nem tudtunk elmenni.

Csőndör „Szása” 10/IV.

ISKOLAI SPORTFESZTIVÁL

1. Futball bajnokság (kezdés szeptember elején)

A csoport	9./III.	12./III.	12./VI.
11./II.			
12./III.		-----	
12./VI.			-----
B csoport	9/0	11/V	10/IV
10/I.			
11/V.		-----	
10/IV.			-----

3. helyért: ..... – ..... 1. helyért: ..... – .....

A 13/IV. osztályt kizárta önmagát, mert nem jelent meg az első meccsén a 11/II. ellen.

2. Sakk (kezdés szeptember vége)

Három osztály vesz részt rajta: 11/II., Darabont Viola
11/V., Kéri Dávid
13/IV., Molnár Zoltán

3. Ping-pong (kezdés szeptember vége)

4. Lány kosár (november)

5. Fiú kosár (január)

6. Magasugrás (december) vegyes csapat

7. Kötélhúzás (április) vegyes csapat

8. Floorball (május) vegyes csapat

9. Sorverseny (május) vegyes csapat és az osztályfőnökök is részt vehetnek!

Jó sportolást és jó szurkolást kívánok!

Sági Tamás Máté – 11/2.

III. TÚLÉLŐ TÚRA

Madarász Benjámin

Tetszett a túra társasága, útvonala, hangulata. Szintén nagy izgalmat okozott a nem feltétlenül turistaösvényekhez igazodó menetirány, az akácosban lévő séta, a kényszermegszállás és persze az eltévedés emléke. Mikor kiértünk az erdőből és körbenézvén láttuk, hogy nem vagyunk jó helyen, és még a Fremán-féle GPS sem segít rajtunk, gondoltunk egyet és felmentünk pár magas hegyre, hogy talán majd onnan körbe tudunk nézni, és be tudjuk löni, merre is kell menni. Persze a környéken sok magas domb volt, tehát nem egyet kellett megmászunk a nemcsak szép hanem már informatív kilátásért.

Különösen tetszett Fremán lazasága, hisz indulás előtti napon döntött úgy, hogy mégis eljön velünk. Mikor láttuk, hogy Dósa atya által hozzávágott hátizsákkal és a Bende tanár úrtól szerzett hálózásokkal indul útra velünk, egészen elszégyelltük magunkat, akik nagy batyuval érkezünk. Később kiderült se pénz, se kaja nem volt nála.

Következő nap majdnem bemásztunk a fegyverrel őrzött reptérre. Miután a főnök úgy döntött, kerülünk kb. 5 km-t, éppen amikor egy gép szállt el a fejünk fölött 200 m-re. Majd Doma csatlakozott hozzánk, még a Fremán is megszégyenítően kevés cuccal, majd következett az utolsó hossz az egykori vasúton Sármellék mellett. Mikor már vagy 2 órája sinen voltunk, megérkeztünk. A Madarásznál jó volt, névrokonok. A kenuzás feledhetetlen. Csakúgy mint az úszás.

Németh Domonkos

Nyári munkavállalásomból kifolyólag az idén kétségessé vált, hogy részt tudok-e venni az oly nagy hírnévnek örvendő Bende túlélőtúrán. Végül sikerült egy napomat szabaddá tenni, így elindulhattam a nagy kihívásra, azonban az ő pontos helyüket nem tudtam behatárolni, lévén, hogy ők már másfél napja úton voltak a cél felé. Szerencsémre megvolt a pontos útvonalterv, ezek után nagy problémát ez nem jelentett.

Június 26-án este indultam el Keszthelyről, azzal a céllal, hogy meglepem a csapatot. Az éjszakát kénytelen voltam egy elhagyott, kivont forgalmú vasúti hídon tölteni, mert a csapatot sehol sem találtam. Volt egy álmatlan éjszakám, érdekesebbnél érdekesebb állati hangokkal fűszerezve. Az érzést nem lehet leírni, aki kíváncsi annak megadom a pontos helyet és ki kell próbálni! Korán reggel folytattam tovább utam a vasút nyomvonalán, egészen Sármellékig. Jó egy órát elvesztegettem a településen a turista utat keresve, mire rá akadtam. Meg kerestem a legmegfelelőbb helyet a dzsindzsában és lapulva vártam ismét egy órát, hogy rajtaülhessek a megfáradt „vándorokon”. Egy óra után kezdett motoszkálni bennem a felismerés: Tanár úrék nem erre jöttek! Gyors nyomkeresés. „Meg vannak! - Gyerünk, utánuk!” Hoppá, nagy magas kapu. Repülőtér! „Ez nem jött be.” Lényeg a lényeg, a fiuk már Sármelléken voltak mire utolértük őket. Nagy találkozás, mindenkiel pacsi. Ezután már együtt másztuk meg egy villanypásztort, amit én előtte még teszteltem és nagyon is meggyőződtem arról, hogy rendesen működik. Jött a jól ismert vasút, amit én már egyszer bejártam. Jókat beszélgettünk és viccelődtünk egymással. Váltogattuk egymás cuccait, hogy akinek nehezebb, az is pihenjen egy picit. A nagy meleget leszámítva nagyon jól éreztük magunkat. Estére megérkeztünk Fenékpusztára, ahol hatalmasat csobbantunk a Balaton szintisza vizében kicsi halak társaságában.

Sajnálom, hogy csak egy napot tudtam eltölteni velük, mert nagyon jól éreztem magam és idén is színvonalas program lett belőle. Fiuk, akik kicsit is adtok magatokra, azoknak jövő nyáron Bende Krisztián tanár úrral kell tartani és velem!

Én biztos ott leszek!

KOLESZOS-SOKK

✠ IN MEMORIAM

H á t v é d b ő l k a p i t á n y

Horváth Gáborral beszélgettünk abból az alkalomból, hogy ebben a tanévben kinevezték a kollégiumért felelős igazgatóhelyettesnek.

Hogyan alakult eddigi tanári pályafutása?

26 éves informatika szakos tanár vagyok. A 2007-es tanévben kerültem az iskolához. Abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy kinevezték igazgatóhelyettesnek. Én felelek a kollégiumért és az iskolai versenyeket is én intézem.

Miért éppen informatika tanár lett?

Úgy gondoltam, hogy ha nem is tanárként, de informatikusként bárhol el tudok helyezkedni.

Milyen nyelveken beszél a tanár úr?

Folyékonyan beszélek németül, kicsit tudok angolul, és alkalmanként kollégistául.

Mi a hobbija, mit szokott csinálni szabadidejében?

Imitálom a labdarúgást, mint ti a tanulást. A zalakarosi focicsapat védőjátékosa vagyok. Szeretek mozogni: biciklizni, pingpongozni, síelni, snowboardozni, és kertészkedni. Amikor van rá lehetőségem túrázom.

Megfordult a fejében, hogy esetleg valami mást is tanítson?

Igen, gondoltam rá, de nincs konkrét elhatározásom, és a jelenlegi beosztásom mellett nincs is elég időm és energiám.

A tavalyi évhez képest milyen változások történtek a kollégiumban?

Voltak kisebb-nagyobb felújítások, festések. A tanári karban is történtek változások. A tavalyi évben Pozsonyi Pál prefektus távozása után két új nevelő érkezett a fiúkollégiumba. Hujbert Márton magyar szakos, és Pogátsnik László történelem szakos tanár személyében. A lánykollégiumba is érkezett egy új prefekta Csontosné Czimmerman Júlia.

Milyen esti programokra számíthatnak a kollégisták?

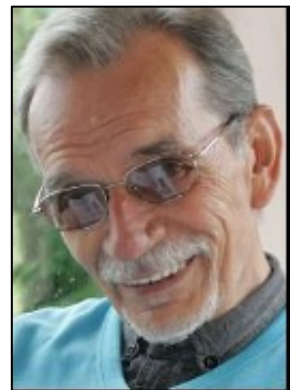
Az őszi folyamán ismét kezdetét veszi az Októberi Esték névre hallgató előadás sorozat. Filmklubot idén is elindítja Dósai Attila atya és Tóth Borbála tanárnő. Valamint tavasszal összemérjük erőnket (tanári válogatott) a kollégiumi válogatottal.

Hogy érezte magát az eddigi két évben itt nálunk?

Voltak olyan pillanatok, amikor már úgy éreztem, hogy szellemileg és fizikailag is kimerültem. De azért rengeteg értékes dolgot lehet kapni, mind kollégáimtól, mind a diákoktól.

Köszönjük Szépen! Sikeres évet kívánunk!

Szécsi Mátyás és Czimondor András – 11/2.

Orsovszky István
tanár úr

* Pécs, 1933. augusztus 10.
† Zalaegerszeg, 2009. július 2.

A pécsi jezsuita gimnáziumban érettségizett. Az ország jeles táncművésze, majd művészeti vezetője lett. Neve fogalomná vált. Önéletrajzi kötete 2007-ben jelent meg Terpszikhoré szolgálatában címmel.

Élete utolsó szakaszában iskolánk tánc és dráma tanára volt, amíg egészségi állapota engedte. Nevéhez fűződik a Piarista Táncszínház sok emlékezetes produkciója. Stílusukban roppant eltérő zenék születtek újjá kezei között és a tánc nyelvén keresztül tolmácsoltak fontos üzeneteket korunk kiüresedő embere számára. Diákányainkat szürke verebekből színpompás tollazatú, tündérröptű cinkékké, pacsirtákká... varázsolta.

Balla Kristóf
volt diákunk

* Marcali, 1992. január 11.
† Balatonmáriafürdő,
2009. július 17.

Emánuel, Kristóf és Renátó a Balla család három szemefénye. Elsőként a bátyj, Emánuel érkezett iskolánkba, aki 2007-ben érettségizett. Kristóf csak a egy évvel később került hozzánk, és a felső tagozat 4 osztályát végezte nálunk. Egyszerre volt eleven mint a higany, pajkos, éles eszű csibész és jólelkű, szolgálatkész kamasz. Legkedvesebb szabadidős tevékenysége – melyben igen tehetségesnek bizonyult – a foci volt. Kollégistaként minden szabadidejét a focipályán töltötte. Lakóhelyének focicsapatában sikert sikerre halmozott. Elnyerte a megye gólkirályi címét. Fényes karrier sejtett fel. Egy meggondolatlan előzés, egy autóbaleset és Kristóf – a munkába igyekvő utas – meghal. „Szent angyalok, érte jertek, körötökbe fogadjátok, Úristennek ajánljátok.”

Albert András
piarista atya

* Fót, 1954. augusztus 21.
† Vác, 2009. október 2.

Az érettségit követően mérnöki diplomát szerzett. Már mint mérnök dolgozott, amikor szívében megérett a gondolat, hogy piarista szerzetesként folytatja az életét.

1979-ben lépte át a budapesti noviciátus küszöbét. Teológiai tanulmányai mellett az ELTE-TTK-n matematika-fizika szakos tanárnak tanult.

Tanított Budapesten és Vácott. Igazgatóhelyettesként is szolgált mindkét iskolában. Hűséges, becsületes, tisztalelkű, precíz paptanárt szolgált magához az Isten.

ALSÓS OLDALAK - 1.

Erdei iskolában

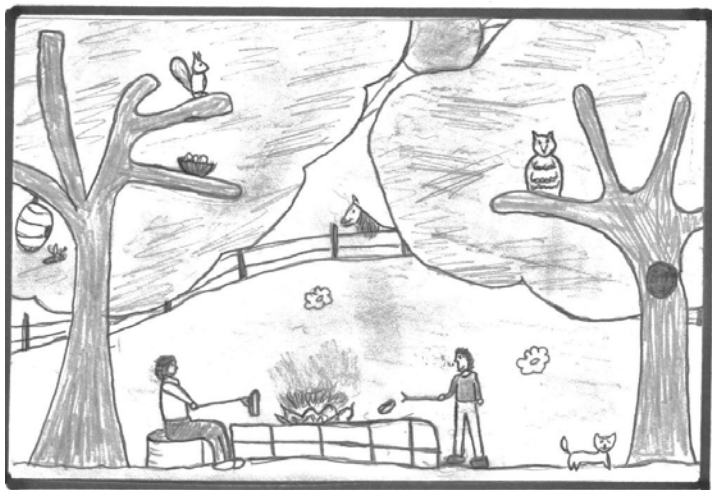
Alig kezdődött meg a tanév, az alsó tagozatosok máris csomagoltak, és indultak az erdei iskolába. A második osztályosok Bázakerettyére és Valkonyára utaztak, a harmadikosok Fonyódligeten ismerkedtek a természet szépségeivel, a két negyedikes osztály pedig Homokkomáromban töltött három napot.

A 3.A erdei iskolájáról:

Szerdán Fonyódligeten, a szállás elfoglalása után újra vonatra szálltunk, és meg sem álltunk Balatonedericsig. Az Afrika Múzeum látványos kiállítása után felfedeztük a környező vadasparkot és mini-dzsungelt is. Nagy sikert aratott Philip, a beszélő kakadu, aki a „Nem érdekell” kifejezést harsányan zengte, majd a gyerekek ütemes tapsal kísért „Táncolj!” skandalására valóban táncolt, ritmusra.

A badacsonyi kikötőhöz egy különbusz szállított bennünket, majd hattyú- és kacsabetetés után hajóra szálltunk, így szeltük a habokat egészen Fonyódig. A táborba kisvonattal jutottunk vissza, ami nevével ellentétben közúton zötyögött. A csütörtöki nap is élménydúsnak ígérkezett. Velünk egy időben Somogy megyei nyugdíjasok is táboroztak a területen. Csütörtök este Ki mit tud?-ot tartottak, melyre meghívást kaptunk. Az idős emberek egyébként elámulnak a mi jól nevelt, udvarias gyerekeink láttán, akik csendben sorakozva várták, hogy ebédet kapjanak, kulturáltan étkeztek, és egyáltalán, mindig piarista diákhhoz méltóan viselkedtek. Az esti program nagyon tetszett nekünk, láttunk mókás jeleneteket, hallottunk dalszövegeket, verseket, sőt, még a gyerekek is „felléphettek” kis tornamutatványukkal, amivel délután készültek. Közös tánc és Julcsi szülinapi köszöntője után tértünk nyugovóra.

Pénteken a tanulás után már csak a csomagolás és a hazaút maradt. Az időjárás is megsiratta, hogy haza kell jönnünk: esett az eső. Szomorú szívvel hagytuk ott a tábor, szívesen maradtunk volna még, de azért minden gyereknek jólesett a kanizsai állomáson szülei nyakába ugrani. (A.B.)

A 2.A osztály így emlékezik vissza:

- Nagyon jól éreztem magam! Sokat voltunk levegőn, kirándultunk, kisvasutaztunk. Minden nap finomakat ettünk. (Bianka)
- Az erdőben láttam nyuszt, és elaludtam a vonaton. Bólogató olajkutakat is láttunk! (Bendi)
- Az volt a jó, hogy megismerhettük a természetet, a leveleket, a fákat, és még állatokat is láttunk! (Emma)
- Nekem a kisvasút tetszett a legjobban. Sajnos kirepült a sapkám. Nem találtuk meg, de Marika nénitől kaptam egy másikat. (Anna)
- Láttam egy mókust és egy nyuszt. Anna sapkáját elfújta a szél, ezért szomorú lett. Marika néni odaadta neki az övét. (Dóra)
- A kisvasút végállomásán volt egy gombnyomással működő térkép. Világítva megmutatta, hol van a kastély, meg a fürdő. Nagyon érdekes volt! (Zolika)

A 4.AB is beszámol:

Szerda reggel autóbusszal utaztunk Homokkomáromba. Először felsétáltunk a templomhoz, majd egy érdekes játszótérre mentünk, ahol fából készültek a játékok. Ebéd után olvastunk, tanultunk, majd vártuk a csillagászokat. A felhők miatt sajnos nem sokat láthattunk a távcsövekben, így abba is maradt a program. Helyette éjszakai túrát tettünk az erdőben, Zsuzsi néni vezetésével.

Másnap korán keltünk, mert rengeteg érdekes élmény várt ránk. Eljöttek hozzánk a falusi asszonyok, és kemencében sütöttek nekünk langalit. Aztán meglátogattuk Boa Endre fafaragó művészt, majd pedig Tislér Zoli bácsi mutatta meg a borospincéit. Ezután megismerkedtünk az íjászat tudományával. Ez mindenkinek nagyon tetszett, sokat gyakoroltunk. Este „Ki mit tud?”-ot tartottunk az udvaron, majdnem mindenki szerepelt.

Az utolsó napon Márta nővér várt minket a kegytemplomban. Elmesélte a templom történetét, és megnézhattuk közvetlen közelről a Mária-képet és Kis Szent Félix ereklyéjét. Sok élménnyel gazdagodtunk az erdei iskolában! (Balogh Viktória 4.a – Talabér Patrik 4.a)

Az erdő fohásza (részlet)

Vándor, ki elhaladsz mellettem,
ne emelj rám kezet!
Én vagyok a tűzhelyed melege hideg éjszakákon.
Én vagyok tornácod fedele,
melynek árnyékába menekülsz a tűző nap elől.
Én vagyok asztalod lapja, házad ajtaja,
bölcsőd fája, koporsód fedele.
Vándor, ki elmegy mellettem,
hallgasd meg kérésem: Ne bánts!

ALSÓS OLDALAK - 2.

Vakáció után

„Az osztály újra összegyűlt,
a napsütötte sok gyerek,
a sok-sok arc mind felderült,
sorolva az emlékeket:
ki erre járt, ki arra volt,
a sok emlék szinte dalolt...”

Az új tanév első napjaiban a mi iskolánk kisdíákjai is elmesélték egymásnak nyári élményeiket. A második osztályosok a FIT-tanyán voltak Marika nénivel, a negyedikesek is Balatonra utaztak Lajos bácsival, s az ötödikesek is Balatonberényben töltöttek vidám napokat Ildi nénivel és Zoltán atyával. Sokan családjukkal utaztak el egy-egy szép tájra. A harmadikos **Arany Veronika** Erdélyben járt, erről az utazásról számol be nektek:

Sziasztok!

A nyáron Erdélyben jártam. Gyönyörű utazás volt! Megnéztük a Tordai-hasadékot, amelyhez egy Szent László-monda is fűződik. Úsztunk a Medve-tóban, amelynek medve alakja van, és nagyon sós a vize. Parajdon sóbányát láttunk, Korondon sok szép ajándéktárgyat. Én egy titkos dobozt kaptam. A Fogarasi-havasokban olyan nagy köd volt, hogy alig láttuk lefelé az utat! A Gyilkos-tóból valóban kiállnak a fák törzsei! Csíksomlyón felkerestük a kegytemplomot, Kolozsváron a templomot és a temetőt. Nagyon tetszett ez az utazás. Ajánlom, hogy ti is menjetek el Erdélybe!

Rejtvény

Készítette: Horváth Benedek 4.b

1.					
2.					
3.					
4.					
5.					
6.					
7.					
8.					
9.					
10.			J		
11.					

- Sok fa van ott.
- Zöltségféle.
- Hangszer.
- Rágcsáló állat.
- Illatos virág.
- Ruhadarab.
- Ragadozó madár.
- Olvasnivaló.
- Nyírunk vele.
- Férfinév.
- Nemesfém.

Színezzetek!

5Mózes 11,14

Megöntözöm a földet.

Í Í KÉRDÉS ? ? !

Azt mondják a gyerekek, hogy szeretik az állatokat. Aztán amikor a játszótérre tartunk, minden kerítésnél heccelik a kutyákat. Azt is állítják, hogy kedvelik a természetet. Ám az erdőben járva letépik, majd elszórják az útjukba kerülő növényeket.

Akkor hogy is van ez? ...

Pillér Éva néni

Közmondás

Aki az alsóst nem becsüli, az már felsős!

Találós kérdések

Melyik tó van fából?
Melyik üst száll?
Melyik kas veszélyes?
Melyik disznó nem volt malac?
Négy testvér egy ingben. Mi az?

A kérdéseket beküldte:
Kovács Veronika, Senkő Zsombor, Szeiler Pál

Megfejtések: ajtó, füst, farkas, sündisznó, dió

ÉLET A BOLDOG DONÁTI CELESZTÍNA ÓVODÁBAN

Második tanévünket augusztus 30-án 9 órakor a Piarista kápolnában nyitotta meg Zsolt atya, szentlélek hívó szentmise keretében. Az ünneplőbe öltözött gyermekek és szüleik mellett még sokan vettek részt a szentmisén. Utána agapét tartottunk. A lelkes szülők finom süteményeket hoztak, mi pedig málnaszörppel és kávéval kedveskedtünk. Lehetőségünk volt arra, hogy egy kicsit ismerkedjünk az új szülőkkel és gyermekeikkel.

Nagy izgalommal vártuk az új tanévet, hiszen gyermeklétszámunk jócskán felduzzadt. Közös imáinkba mindennap belefoglaltuk kérésünket, hogy a Mennyei Atya „szólítson meg” több családot, hogy minél több gyermeket írássanak óvodánkba. Imánk meghallgatásra talált, ezt a nevelési évet már 59 fővel indítottuk el. A Maci csoportban 29, a Süniiben 30 kisgyermek van. Az új dadus néni – Adrienn néni – kedvességével és segítőkészségével hamar belopta magát a gyermekek szívébe.

Szeptember hónap Szent Mihály hava. Még az előző tanév végén támadt az az ötletünk, hogy hagyományteremtő jelleggel ezen a napon Szent Mihály napi vásárt tartunk. Ennek a programnak a fő szervezője Ági óvó néni lett. A két csoport rövid műsorral készül. A „macik” az Én elmentem a vásárra című dalt játsszák el. A „sünik” vásári forgatagot jelenítenek meg. Lesz ott mézeskalácsos, köcsögös, csizmaárus, babaárus, stb. Az óvónők a „Három kívánság” című mesével szórakoztatják az érdeklődőket. Majd Vizeli Dezső és felesége, Paksi Valéria vidám táncchazzal kedveskednek a gyermekeknek. A gyermekek fonott karkötőket készítenek a vásárra. Az óvó nénik, dadusok mézeskalácsot sütnek, ízes pirított cukrot, szalvéta képet készítenek. Száraz falevelekre a Szentírás szavai kerülnek, bőrből egytizedes olvasót készítenek. Azt tervezzük, hogy a befolyt összegből az óvoda játékkészletét bővítjük. Célunk az is, hogy oldottabb hangulatban ismerjük meg a szülőket, közelebb kerüljünk egymáshoz.

A katolikus hagyomány szerint Szent Mihály arkangyal egyike a hét arkangyalnak. Ő az Istenhez hűséges angyalok vezére. A magyar néphagyományban Szent Mihály ott van a haldoklók mellett, átkíséri a lelkeket a túlvilágra. Innen ered Szent Mihály szekere. XIII. Leó Pápa imája Szent Mihály támogatásért a sátán elleni harcban:

*„Te pedig, mennyei seregek vezére,
a sátánt és a többi gonosz szellemet,
akik a lelkek vesztiére körüljárnak a világban,
Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére!”
Amen.*

Ebben az évben is állunk elébe az új kihívásoknak! Közösségünk összetartó ereje a bizalom, a jó kedv, egymás buzdítása könnyebbé teszi majd az előttünk álló feladatok megoldását. Kollégáimnak és valamennyi piarista dolgozónak erőt, egészséget kívánok a 2009/2010-es tanévre!

Kőnig Gáborné, Éva óvó néni a Süni csoportból.

Imám

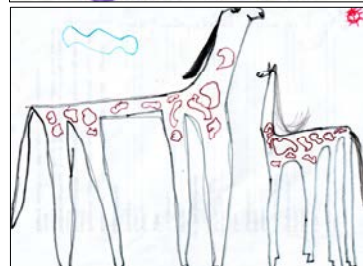
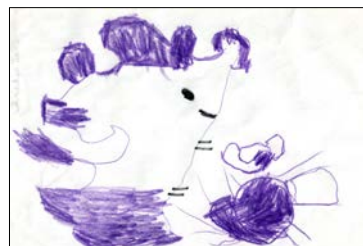
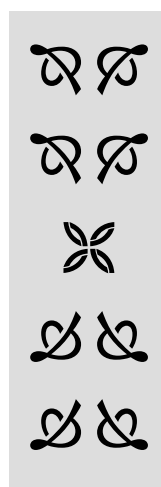
Istenhez

Uram!

Hálát
Adok
Neked,
mert
idevezettél
a
piarista
óvodába.

Segíts,
hogy
úgy
szolgálhassam
embertársaimat,
Ahogy
Te
kívánod!

Amen.

PIARISTA DIÁKSZÖVETSÉG NAGYKANIZSAI TAGOZATA

Kedves Diáktársunk!

Szeretettel köszöntünk Téged a Diákszövetség Nagykanizsai Tagozatának nevében. Ezen levelünkkel mintegy életjelet szeretnénk adni magunkról mindazoknak, akik hozzánk tartoznak, de az elmúlt időszakban nem tudtuk elérni, megszólítani őket. A Nagykanizsai Tagozat él és Rád vár. Elindult a tagság kibővítése az újraindult iskolában érettségizett diáktársak felkeresésével, őket érintő programok szervezésével, de emellett nem felejtettük el idősebb barátainkat sem, akiknek lelkesedése még most is felülmúlja a fiatalokét, nélkülük nem is létezne a Diákszövetség.

Mint tudjátok, 2008 márciusától új vezetése van a Diákszövetségnek, ebben az eltelt másfél évben az útkeresés időszakában voltunk, próbáltuk feltérképezni lehetőségeinket, megtalálni az együttműködés legoptimálisabb formáit. Igyekeztük a fiatalabb diáktársakat is megszólítani. Az a tapasztalatunk, hogy nem elég egyszer megszólítani valakit, érdekeltté kell tenni a közösség felé. Reméljük, hogy jó irányba haladunk, de tudjuk, van még mit fejlődnünk. Ehhez viszont a Ti segítségetek kell, kérek minden tagot, hogy bármilyen véleménye vagy ötlete van, jelezze azt felénk, és igyekezzünk ezeket megvalósítani.

Elérhetőségeink:

postacím: 8800 Nagykanizsa. Sugár út 11-13.

email: nkoregdiak@lev-lista.hu

telefon: Bognár László 0620/823-01-93
Kőfalvi Edgár Manfréd 0620/953-52-57
Györkös Petra 0630/86-28-331
Mércz Annamária 0620/770-49-55.
Mércz András 0620/770-49-56

Arra is kérünk, hogy ha adataidban változás van, esetleg van email címed, mobiltelefonszámod, akkor azt közöld Györkös Petrával (gypetra@gmail.com), aki a címlistákat karbantartja.

Bízunk abban, hogy hamarosan találkozunk és együtt munkálkodunk a Diákszövetségért, az Alma Mater-ért, az egyházunkért, nemzetünkért.

Baráti üdvözléssel:

Bognár László és az Elnökség

Szeretettel hívunk Téged a következő programokra:

2009.10.05. 17.00 **Romsics Ignác** történész, Mi vezetett Trianonhoz? A határon túli magyarság helyzete.

2009.10.12. 17.00 **Tempfly József** Erdély és Partium helyzetét mutatja be

2009.10.19. 17.00 **Andrássy Attila** Délvidéket mutatja be

2009.10.26. 17.00 **Duray Miklós** Felvidék képviselőjében

2009.11.27. 17.00. **Patrocinium és DIÁKTALÁLKOZÓ** (beszélgetés a felsőoktatásról, egyetemről), a leánykollégiumban

2009.11.28. 09.00 **Ünnepi Patrociniumi Szentmise**, az iskolában

2009.11.28. 17.00 **Előadás a patrociniumi ünnepség keretében**, a kápolnában

2009.12.05-06. **Adventi vásár**, a tornateremben

2009.12.5. 14.00 **Mikulás ünnepség**, rendes negyedéves összejövetel, a leánykollégiumban

2009.12.21. 18.30 **Karácsonyi koncert**, az Alsóvárosi templomban

2010.02.12. 17.00 **DIÁKTALÁLKOZÓ érettségizőknek**, a leánykollégiumban

2010.02.13. 18.00 **Szalagavató bál**, a nagy tornacsarnokban

2010.04.10. 09.00 **Közygyűlés, negyedéves összejövetel ebéddel**, a leánykollégiumban.

2010.04.30. 12.00 **Ballagási ünnepség**, az iskola udvarán.

2010.05.08. 09.00 **A Diákszövetség évváró bográcspartija**, lehetőleg a szabadban

2010. 07.19. 18 00 **Pirotti Szent Pompiliusz búcsú**, a Piarista kápolnában

2010.07. Zarándoklat Campi Salentinába Pirotti Szent Pompiliusz születésének 300. évfordulója alkalmából.

Már előre jelezzük, hogy 2010.09.29-éhez - Pirotti Szent Pompiliusz születésének 300. évfordulójához kapcsolódóan több program is lesz az iskolában és a Piarista kápolnában egyaránt, többek között gyűjtést szervezünk a kápolna felújítására. Adományait szívesen fogadjuk az iskola alapítványának számláján, „templomfelújítás” közleménnyel ellátva.

Találkozunk minél gyakrabban a programokon!

Kirepülés a fészekből

Ugyan még csak három hete kezdődött el az egyetem, azt egyértelműen állíthatom, hogy teljesen más, mint egy gimnázium, teljesen más, mint a Piarista Gimnázium.

Nyilvánvaló, hogy mindenki másként éli meg ezt az élethelyzetet. Itt Pécssett minden karnak volt egy nyílt napja, ahol elmondták, hogyan zajlanak majd az események. Azt gondoltam, tisztában vagyok azzal, hogy teljesen más emberekkel fogok találkozni, és úgy éreztem, „felkészültem” mindenre. Viszont amikor ezen a bizonyos nyílt napon átléptem az egyetem kapuját, és körbenéztem, legszívesebben visszafordultam volna... Természetesen nem ilyen szörnyű az egyetemi élet, és van, akinek pont ez tetszik, és természetünkön is függ, hogy hogyan éljük meg az új embereket, hatásokat. Azonban úgy gondolom, hogy az, hogy az ember piarista diák, az valamiféle burkot képez, ami megvédi a külső rossz hatásoktól, és olyan pluszt ad, amitől mássá, többé tud lenni az ember, mint a kortársai és egészen más szellemiség van jelen a gimnáziumban, mint az egyetemen. Emiatt is lehetséges az első hetekben a rácsodálkozás.

Nagyon sokat segített, amikor a volt osztálytársakat megpillantottam az egyetemen. Valahogy kevésbé éreztem magam elveszettnek. Úgy gondolom, hogy az első hetekben kifejezetten sokat jelent, hogy az embernek vannak régi osztálytársai az adott egyetemen, és ezen kívül nagy örömet okoz, amikor nálam korábban végzett piarista diákkal találkozom, aki mosolyogva, örömmel üdvözlöl, mert amíg nem alakulnak ki új ismeretségek, addig az embert megnyugtató érzéssel tölti el, hogy a már ismert, kedves arcok bármikor újra felbukkanhatnak. Nyilván egy idő után már az új csoporttársakkal is szóba elegyedek az ember, és rájön, hogy nem is olyan ellenségesek, mint amilyennek gondolta őket. És az új ismeretségek nem jelentik azt, hogy a volt osztálytársak már érdektelenné válnak. Ugyanúgy nagyon jó érzés őket látni, otthonosabbá teszik az adott intézményt, csak talán nem érzi azt az ember, hogy rajtuk kívül nincs más. És azt hiszem ez így van rendjén.

Itt az egyetemen még inkább megbizonyosodtam róla, hogy bármennyire is különböző emberek vagyunk, nagyon jó osztályközösség alakult ki nálunk. És ennek a hatása szerencsére nem intézményi határokon belül érvényes.

Ezen kívül azt érzem, hogy szerencsésnek mondhatják magukat azok az emberek, akik piarista gimnáziumba járnak, még ha azt most nem is érzik így. Itt, az egyetemen rájön az ember, hogy nem magától értetődő és természetes dolog, hogy a tanárok odajönnek hozzánk, ha látják, hogy problémánk van, és próbálnak segíteni. Valahogy úgy érzem, hogy a gimnáziumban nem távolságtartó tanár-diák viszony alakult ki, hanem annál több.

Izgalmas, érdekes és újdonságokkal teli az egyetemi élet. Viszont az hatalmas szó, hogy piarista diák lehettem, és hiányzik is.

Lekrinszki Fanni – 2009-ben ért 13/4. osztály

JÓ ÖREGDIÁKOK - MI VAN VÉLETEK?

Egy nyár, egy keresztény tábor

Idei nyaramat egy keresztény családok számára fenntartott táborban töltöttem New York államban, egy nemzeti park kellős közepén. Nagy izgalommal indultam el itthonról június végén, akkor még nem tudtam igazán mire is vállalkoztam, s szeptember közepén rengeteg élménnyel és barátsággal gazdagodva érkeztem haza.

A hosszú utazás végén egy teljesen új környezetbe érkeztem. Elég hamar megszerettem ideiglenes új otthonomat. Egy tóparti faházban laktam, álomszép környezetben, rengeteg mókussal, medvével, óriás szúnyogokkal. Azt mondják Amerikában minden sokkal nagyobb, azt hiszem, ezt alá tudom támasztani.

Egy konyhán dolgoztam a táborban, ahol a sok munka mellett azt is megtapasztalhattam, hogy az emberek mennyire tudnak figyelni egymásra, s hogy mindamellett, hogy sok minden van, amit nem kell ellesnünk az amerikaiaktól, az örömet, melyet meg tudnak élni sokszor kisebb dolgok kapcsán is, jó lenne eltanulni.

Azt hiszem semmivel össze nem hasonlítható az érzés, amikor a különböző nemzetiségű emberek találva egy közös nyelvet, együtt dicsérik Istent. Mi dolgozók, akik különféle országokból érkezünk minden héten átélhettük ezt. Nem lehet csupán pár sorban megfogalmazni azt a sok szépet, amit Istentől kaptam ezen a nyáron, de remélem érzékeltetnem valamennyire sikerült, mennyire hálás vagyok életem ezen időszakáért!

Csak biztatni tudlak, ha hasonló lehetőség adódik, ne szalaszd el!

Fülöp Erzsébet – 2004-ben ért 12/6.

Az alábbiakban összehasonlítóképpen következnek egy levélrészlet Erzsók egy nyári leveléből:

Nagyon jól érzem magam itt, minden nagyon jó, leszámítva az ételt... már nagyon hiányoznak a hazai ízek... Itt minden héten ugyanazt esszük, be van osztva, hogy melyik nap mit. Persze érthető módon, mert így nekünk a konyhán nem kell mindig újat tanítani. A munkát is nagyon szeretem annak ellenére, hogy már nagyon elfáradtam. A főnökünk egy hihetetlenül aranyos és türelmes ember. Ha nem találunk valamit, vagy nem értünk valamit, rögtön jön és segít. Mosolyog, semmi gond... Volt egyszer-kétszer, hogy a nagy kapkodás közepette olyan gyorsan mondták a dolgokat, hogy nem értettem, és a fejemhez kaptam kétségbeesésben. Mosolygott, és még ő kért bocsánatot, és elmondta újra. Szóval nagyon-nagyon kedves ember. Hálásak is vagyunk neki. A munkatársak is nagyon aranyosak. Minden héten egy szabadnapunk van. A többi napon 8 órát dolgozunk. Az enyém pont ma van. Be vagyunk osztva, hogy ki mikor dolgozik. Van, hogy reggel 5:30-tól kell, van, hogy déltől – de szeretem. Jó a hangulat a konyhán, sokat beszélgetünk, hülyéskedünk – mikor megtehetjük. Így hamar megy az idő.

Minden szerdán és vasárnap van istentisztelet, és minden szerdán kiscsoport is. Nagyon szeretem, mert nagyon jó a kiscsoport-vezetők. Minden héten adott témában beszélgetünk, és Bibliát olvasunk. Nagyon jó! A mi kiscsoportunk nemzetközi: egy lengyel lány, két jamaicai, két ukrán lány meg mi ketten Blankával magyarok. Örülök, hogy lelkekben is gazdagodhatunk itt, nemcsak anyagiakban. Túl sokat írom, hogy nagyon jó, de tényleg szeretek itt lenni.

Nagyon sok minden történt mióta itt vagyunk. Voltunk falat mászni, vízisíelni, mini golfozni s még egy csomó mindent ki sem próbáltunk.

Nah azt majd el is felejtettem, hogy nekem még egy amerikai kórházat is sikerült kipróbálnom. Már az első héten úgy elvágtam az ujjam, hogy be kellett vinni itt a közeli kisvárosba a klinikára, mert itt a táborban nem tudnak ellátni minket. Van nővér, de ő nem sokat tud tenni az ügyben. Reggel 5:30-ra mentem dolgozni. Olyan fél hét körül el is vágtam az ujjam. Blanka szerint ezt így kell csinálni. Legalább a fél napot ellátom, mert 11-re értem vissza a munkába, és 13:30-ig dolgoztam. Eleinte azt mondták nem kell összevarrni. Vagy hát nem is tudják... Nézegették jobbról, nézegették balról az ujjam, mondták ha akarom össze lehet varrni. Végül felhívták a klinikát, elmondták nekik hogy néz ki az ujjam... kicsit felduzzadt a sok vértől, ami felgyülemlett a seb körül, na de annyira nem részletezem, nem volt annyira szép. A lényeg, hogy volt részem igazi amerikai ellátásban, s végül nem varrtak, hanem ragasztottak. Hetekig gyógyult, már nagyon szépen néz ki.

Amúgy sok ilyen „vicces” dolog történt velem, ez amúgy nem volt vicces, csak azóta mindig mondják, hogy vigyázzak a késekkel. Rögtön miután elvágtam az ujjam, anyáék mondták is, hogy vigyázzak nagyon, s mondtam, hogy rendben-rendben, nagyon fogok, erre másnap elestem a hűtőben. Itt egy egész szoba egy hűtő, s már pont mondtam Blankának, ha egyszer látja, hogy bemegyek s nem jövök ki, akkor nézze meg, hogy élek e még, mert nagyon csúszik a padló, s tuti egyszer elesek. Na az ujjvágás után ez is összejött. Filmbe illő jelenetként próbáltam a hűtőben egyensúlyozni három dobozzal, miközben a lábam ide-oda csúszkált, de a végén a dobozok leestek, én lefeletem egy másik dobozt, meg jól bevartam a bokám... Utólag nagyon nevettem magamon, mikor meséltem az egyik lánynak, de akkor kicsit fáj. A másik vicces meg, hogy leestem a lépcsőn... mikor jött ki az egyik munkatársam, aki már ismer, hogy béna vagyok, csak nézett, hogy miért illek a lépcsőn. Épp a szemetet akartam levinni, s nagyon esett az eső, a falépcső meg csúszott, jól bevartam a hátam meg a kezem... na de azért örülök ezeknek, mert ha épp más nem, akkor magam elszórakoztatom magam. Szerencsére eddig nem volt eget rengetően nagy bakim... de a konyhások amúgy is arról ismerhetők fel, hogy tele vannak sebtapasszal, mert megégetjük magunkat, meg valami mindig van...

A fenti majd a lenti képeken Erzsók látható munka közben ☺. Az első képen mos, a másodikon jobbról a második. Alant cukrászkodik, lábat áztat, pogácsát süt és tortát eszik. A középső képen kivételesen nem ő van. Ezt a képet egy a tábort meglátogató medvről készítette. Még megjedni sem volt ideje.

Engedtünk Pirrotti Pompiliusz hívásának – zarándokúton Campi Salentinába

2010. szeptember 29-én lesz Pirrotti Szent Pompiliusz piarista születésének 300. évfordulója. A szent szülővárosa, Montecalvo Irpino és a szent földi maradványait őrző Campi Salentina már évek óta a 300. évfordulót ünnepli. Tavaly, a 298. évforduló évében egy maroknyi csapat látogatott el a szent sírházhoz a július 15. közeli napokban.

Idén nyáron már egy 59 fős lelkes zarándokcsoporttal képviseltettük magunkat a jeles ünnepen. A csoport magját a Mathia Károly Vegyeskar adta. Július 10-én indultunk útnak. Útközben beugrottunk Pádovába Szent Antalhoz, majd megtekintettük a Ravenna melletti Classe gyönyörű bazilikáját, benne Szent Apolinaris sírjával és az apszis felejthetetlen mozaikjával. Mindkét dómban rövid koncertet adott az iskola vegyeskara.

11-én első állomásunk Loreto kegyhelye volt. A bazilikában az énekkar ismét koncertet rögtönzött, melyet az éppen kezdődő zarándokmise alatti szolgálat követett. Következő állomásunk San Giovanni Rotondo volt. Itt Padre Pio várt bennünket. A nap befejezéseként kalandos körülmények között jutottunk el Montecalvo Irpinobá. A hegyen épült városba vezető utat földcsuszamlás zárta el, így az éjszakában kellett új utakat felfedeznünk. Az akadályt leküzdöttük, és szerencsésen megérkeztünk.

12-én, vasárnap reggel a városka legmagasabb pontján álló plébániatemplomban vettünk részt szentmisén. Ebben a templomban keresztelték Pirrotti Szent Pompiliuszt. A római korból származó keresztelő medence ma is látható. A templom ékessége a Maria Abondanza nevű kegyzsobor, mely a Pirrotti házból származik. A szentmise után koncert és vastaps. Az újjáépítés alatt lévő erődtérmet kilátóteraszáról fenséges látvány tárult a szemünk elé. A szent szülőháza ma is áll. Az elmúlt években szépen megújult, és gazdag anyaggal várja a zarándokokat. Közvetlen mellette áll a Szent Pompiliusz templom. Pompiliusz nagyszüleinek háza a XVIII. század elejét idézi. Búcsút intettünk, majd irány Campi Salentina. Mikor megérkeztünk, a város már javában ünnepelt. A felnőttek egy csoportja a város határában kapott szállást. Először megijedtek a sivár környeztet láttán és a visszafordulást fontolgatták. Majd belépve a „nyomortanyára” lélegzetelállító látvány tárult eléjük: pálmák, zöld pázsit, fáklák szegélyezte kavicsos ösvények, úszómedencék... A későbbiekben volt rá mód, hogy az egész csoport fürödhessen bennük.

13-án, hétfőn a polgármester úr – piarista diák volt – külön fogadást adott tiszteletünkre. Reményét fejezte ki, hogy a Campi Salentina és Montecalvo Irpino közti testvérvárosi kapcsolat Nagykanizsával fog kiegészülni a közeljövőben. Éjszaka – parkett híján – bemutatkoztak az „aszfalt ördögei” (brake és latin táncok váltogatták egymást) némi „Obama” majsolás és borozgatás közepett.

Július 14-én délelőtt a kenyérszentelési misét elblicceltük. Helyette a dél Firenze nével megtisztelt Lecce építészeti értékeivel ismerkedtünk. A sziesztát tengeri fürdés követte. A strandon „főzött” hideg gyümölcslevest az iskola menzája is műsorára tűzhetné a diákság nagy öröme. Az esti szentmisére zsúfolásig megtelt a piarista templom. A szentmisét hatalmas körmenet követte. Tengemeyi nép hömpölygött az utcákon. A szent életnagyságú szobrát mindenütt nagy megrendüléssel fogadta a város népe. A körmenet alatt egy tized rózsafüzér, egy tized fúvószenekar váltogatta egymást. A több mint egy órás körmenet már az est beálltával érkezett vissza a díszvilágításban pompázó belvárosba. Mielőtt beléptünk volna a szentélybe pompás tűzijátékot láthattunk a körmenet lezárásaként. A város ünneplése messze benyúlt az éjszakába. A város főterén énekkarunk és néptáncosaink adtak színes műsort a lelkes közönségnek. Bár a programfüzet és a plakátok előre felkonferálták iskolánk fellépését, a szervezés kissé kőkorszakinak bizonyult. A lázas készüléket követően a harmadik évezred hangosítástechnikáját egy nyitott ajtajú személygépkocsi CD lejátszója és hangfalai biztosították.

15-én délelőtt püspöki szentmise. A szent elszenderülésének estéjén, a legbensőségesebb pillanatokban bemutatott szentmisén énekkarunk szolgált. Olasz és magyar szívek összeértek. És az Úristen is ránk mosolygott...

Hazaútbán némileg borzongva szeltük át Nápoly belvárosát. A nápolyi piarista intézmény gyönyörű, a szállás minden igényt kielégített. Az utolsó nap emlékezetes megállójá Siéna volt. A csoport siklóval jutott fel a fennsíkon elterülő városba. A dóm kívül-belül káprázatos és az akusztikája is kiváló, amint ezt kórusunk is bizonyította. Szinte már virradt, amikor Kanizsára megérkeztünk. A buszsofőrök jelesre vizsgáztak.

Pompiliusz atyánk, köszönjük e gazdag lelki élményt. Bár tudjuk, hogy itthon vagy Kanizsán is, jövőre újból felkeresünk a Kicsinyek Kórusával és a táncszínházzal. Deo gratias!

Egy lelkes résztvevő

Montecalvo Irpinino, elől Don Teodoro, a Pompiliusz kegyhely plébánosa.

Campi Salentina, a piarista templom főoltára Szent Pompiliusz földi maradványaival.

Campi Salentina, fogadás a városházán. Középen a (piarista diák) polgármester úr.

Campi Salentina, csoportkép a piarista nővérekkel. Háttérben a Mamma Bella szobor.

Campi Salentina, matiné hangverseny a város főterén.

GONDOLATOK A KÖNYVTÁRBAN

A könyvtár ritkaságaiból, újdonságaiból

Homokkomárom – Nyolc Boldogság Katolikus Közösség Kiadó, Homokkomárom 2008., 47 oldal füzve

Útikalauz szerűen helytörténeti ismeretek alaposságával ismerhetjük meg a barátságos települést. Elsősorban a kegytemplomot, amely 1988. április 13.-tól a Magyarok Nagyasszonyának engesztelő temploma. A templom főoltárán van jelenleg is Dürer híres *Körtés Madonna* című képének ügyes, kézzel festett másolata, melyet a hívek kegyképként tisztelnek. Sorolhatnám tovább a számos szemet gyönyörködtető, lelket melengető képeket, köztük 10 valódi freskót.

Továbbhaladva felkereshetjük a füzetkében a Nyolc Boldogság Katolikus Közösség házáat, kápolnáit, szépen kialakított keresztútját, melyet Magyar Márta keramikus iparművész alkotásai díszítenek. Természetesen Homokkomárom története is röviden ismertetve van. Ismerteti e kiadvány, hogy a helyi önkormányzat a lakossággal és az ottani szervezetekkel együttműködve a falu jövőjét, idegenforgalmát a kegytemplomra és a borvidéki rangot kapott szőlőhegyére alapozza. (már van erdei iskolájuk, melynek látogatása fokozódik).

Ismerteti e kiadvány, hogy minden hónap 13-a a kegyhely engesztelő napja – annak szertartási és eseményrendjét, továbbá a templom búcsúnapiját.

Kiemelem iskolánk részvételét: a piarista rend születésnapján, március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszonykor tisztelőnket tesszük a homokkomáromi Szűzanyánál. E záróközlés részünkről hagyománnyá vált, évről-évre növekedő létszámmal, idén 600 körül.

De ne elégedjete meg az általam leírtakkal, a füzetecskét kölcsönöztek ki könyvtárunkból, olvassátok el, aztán látogassatok el – kirándulva vagy szabadidőtök alkalmával 2-3 napra – e kedves településre.

Zolnai Gyula: Nyelvelméleink a könyvnyomtatás koráig a Magyar Tudományos Akadémia megbízásából – Magyar Tudományos Akadémia, Budapest 1894., 269 p. (26 melléklet- 25 mellékletbeli és egy szövegközi hasonmás, melyből 14 színes és 12 egyszínű) Amatőr félvászón kötésben. Szép példány. Igen ritka! E mű hasznos, fontosságát az előszóban leírtakkal is hangsúlyozva idézem: „A MTA, 1892. december 19-iki összes ülésén, a nyelvstudományi bizottság előterjesztésére elhatározta, hogy a régi magyar nyelvnek a mohácsi vész előtti korból fennmaradt fontosabb emlékeit teljesen hű photographiai hasonmásokkal, mutatványokkal, nyelvi és történeti magyarázatokkal közrebocsátja. Alkalmat ad ezzel arra, hogy a nagyobb közönség is megismerkedhessék nyelvünk régi állapotával: miként beszéltek és írtak eleink az árpádi és vegyes házakbeli királyok korában, s másfelől módot nyújt, hogy az iskolák és tanulók az eredetivel teljesen megegyező hasonmásokat a magyar nyelv és irodalom tanításában felhasználhassák.”

Szavaink eredetét a nyelvelmélek alakjain keresztül nyomozhatjuk ki. Szabadjon az alábbi a könyvből idéznem: „A göcseji nyelvjárásban például 1. személyű birtokosrag -ank/enk: házank, kertenk, e helyett házunk, kertünk.”

„E feltűnő nyílt magánhangzót a tulajdonképi rag (-nk) előtt csak nyelvelméleink segítségével lehet megmagyarázni.”

Remélem a fenti írások önmagukért beszélnek, kérem tanulmányozzák át e fontos művet, bizonyára hasznukra válik.

120 éve született **Sík Sándor** piarista paptanár, hitszónok, jeles költő, esztéta, műfordító és tartományfőnök. A rendszerváltás óta számtalan egyesület, cserkészcsapat, iskola, kollégium vette fel a nevét. Felhívom figyelmeteket az író (Sík Sándor) sokszínű irodalmi tevékenységére. Egyik könyve öt figyelemre méltó mesét tartalmaz. Kiemelem közülük *A Galilei asszony* címűt, amely Mária és József által a gyermek Jézus megmenekítését írja le; Heródes császár parancsára a gyermek Jézust Betlehemben felkutatni és elpusztítani, ezt mint ismerjük, mindenható Istenünk megakadályozta (írva vagyon a Bibliában).

Vendégünk volt Miskolczi Kálmán piarista atya az Egyesült Államokból

Egy Amerikában élő MAGYAR piarista, aki a 44. életét már másodszor töltötte be életében. Miskolczi Kálmán az az ember, aki igazán elmondhatja magáról, hogy élete kalandos volt. Szembenézett az ÁVH-val, oroszokkal, és Bécsen, majd Rómán keresztül Amerikába repült.

A családjából nem ő volt az egyetlen, aki kiment az „ígéret földjére”. Elmondta, hogy Imre nevű öccse már '56-ban kiment Amerikába. Imrének kint három gyermeke született, akik még beszélnek magyarul. Érdekes, hogy az unokái bár nem tudnak megszólalni magyar nyelven, mégis büszkén és bátran vállalják, hogy honnan is származnak.

1945-ben az atya Pesten tartózkodott. Hajmeresztő kalandokban volt része.

Egy nap egyik rendtársával beálltak a vöröskereszthez. A rendfőnök a civil szolgálatot 600 pengővel segítette. Ez akkoriban nem volt kis pénz. Pestről Budára menet a híd elhagyása után egy orosz katona megállította. A katona megkérdezte a pontos időt. Az atya tapasztalatból tudta, hogy ez azt jelenti, a katonának az órája kell. Mivel korábban egy másik katona már „elkérte” az óráját. Így a katona nem kaphatta meg, amire vágyott. Elvesztette a fejét és egy közelben lévő, bombatalálatot kapott épület romjaihoz vezetett. Megparancsolta neki, hogy álljon a bombatölcsér szélére. Attól tartva, hogy lelövi, a nála lévő pénzzel váltotta meg az életét. Rögtön ezt követően egy másik orosz katona kényszerítette, hogy álljon be a „málenkij robotra” kísérték sorába. Kálmán atya a menetoszlop egyik kanyarodásakor egy mellékutóban hirtelen felszívódott.

1949-50-ben Rigyácon lelkipásztorkodott. Az idős falusiak még mindig tudják az általa betanított verset. Itt az AVO rajtaütött, de sikeresen megmenekült.

1964-ben útlevelet kapott, amiért cserebe március 15-én egy kávézóban lett volna „randevúja” az ÁVH-sokkal. Erre édesanyja óvó szavai miatt nem ment el. Vonatra ült és 15-én este már Bécsben volt. Bécs után Rómába utazott. Itt 5 hónapot töltött, és bejárta szinte az egész csizmát. Majd már olasz állampolgárként kapott vízumot az USA-ba. Amerikába repült, egyenesen Devonba. Bendik István piaristával 140 diákot tanított. Szaktárgyai: latin, német és hittan.

Később a floridai piárban tanított 6 évet, ahol az őrangyala mentette meg az életét. Ez úgy történt, hogy nagyothalló rendtársával kimentek a tengerpartra dolgozatot javítani. Kálmán atya bement a vízbe és az erős hullámmal vissza-visszarántotta a tengerbe. Nem tudott kijönni a vízből. Egyszer csak egy lányos arcú fiú nyújtotta feléje karját, az atya megragadta a fiú kezét. Ez a rejtélyes alak nyugtatta: „Take it easy!” Kihúzta a partra és a hálás köszönet elől eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Rendtársa, aki csak később vette észre, hogy mi történt, azt állította, hogy nem volt senki rajtuk kívül a parton.

Később egy baleset érte, ami miatt 4 napra nem tudott Magyarországra jönni. 85 éves korában nyugdíjba vonult. Ma napjait az iskola 20 holdas parkjában tölti nagyrészt. Jelenleg ő tölti be Lackawannaban a magyar lelkesi hivatalt.

„Tanuljatok angolul, aztán a másik pedig az, hogy legyetek hűek a piarista tradícióhoz! A madárnak 2 szárnya van, hogy repüljön. A Pietas et Litterae a piarista diák szárnnyai. Gyermekeim, a hitet meg kell jobban ismerni!” – Ezzel az üzenettel búcsúzott tőlünk Kálmus atya.

Egy nagyszerű ember járt köztünk. Haza hozta hitünket és magyarságunkat, azt, amit ő nyolcvannyolc évén át megélt és megtartott, a nehéz pillanatokban is, hogy most élénk állhasson, és tanúságot tegyen: „Ha sötét völgyben járok is, nem félek a bajtól, hisz te velem vagy. Botod, pásztorbotod biztonságot ad.” /Zsolt 23,4/

Molnár Zoltán és Németh Domonkos – 13/4.

Sík Sándort mint meseíróit kevésbé ismerjük mi olvasók, remélem fenti soraim által, könyvét olvasásra kínálva, ismertebbé tettem.

Köszönöm, hogy elolvastátok figyelemre keltő könyvajánló soraimat, várunk benneteket több mint húszezer kötetes könyvtárunkban.

Következő Deáklapunkban szeretnék egy s mást írni (talán kevésbé ismerteket), igencsak kedvenc (remélem ti is kedvelitek írásait) íróim, hazánk, „nemzetünk írója” Jókai Mór írói munkásságának kevésbé ismert körülményeiről, egy-két remek művét olvasásra ajánlva...

Jó olvasást, köszöntelek Benneteket: A könyveket szerető Pista bácsi

LEVELESLÁDA

Tisztelt Igazgató Úr!

A Zala Megyei Kórházban minden évben a nyári szünidőben lehetőséget biztosítunk néhány – a beteg emberek iránt elkötelezett, empátiával rendelkező – gimnazistának, hogy segédápolóként bekapcsolódhassanak a betegek ellátásába.

Ez évben az Önök iskolájából Grács Filoména 12/3. osztályos tanulójuk két hónapot töltött el kórházunkban a fenti munkakörben. Rendkívül gyorsan beilleszkedett, szorgalmas és intelligens magatartásával, a betegek irányába megnyilvánuló kedvességével és segítőkészségével a gyógyító team aktív tagjává vált. Munkáján és lelkiületén érződött a családból hozott értékek mellett, az Ön által vezetett gimnázium szellemisége. Mindezt azért éreztem fontosnak leírni, mert sajnos egyre kevesebb empátiával rendelkező nővér dolgozik az egészségügyben. Bizva abban, hogy Filoménát megérintette a kiszolgáltatott beteg felé irányuló gondoskodás szépsége, az ápolói pályát választja.

Önnek és Munkatársainak további munkájukhoz jó egészséget és sikereket kívánok.

Zalaegerszeg, 2009. szeptember 2.

Kovács Erzsébet – ápolási igazgató

REJTVÉNYSAJÁRÓK

Jó játék a CSACSI – PACSI

0. boszorkányok lakóhelye:	B (anya) – T (anya)
1. latyakos település:	S..... – V.....
2. öreg balerina:	R..... – T.....
3. ugró mezei rovar szatyra:	S..... – T.....
4. tengeri emlős elhagyná házastársát:	B..... – V.....
5. ravaszdi vígsága:	R..... – M.....
6. iskolai bál:	S..... – B.....
7. édesvízi hal menne (ha tudna ☺):	M..... – J.....
8. aki a gabonát hálóval fogja:	K..... – H.....
9. áruló kismadár:	V..... – G.....
10. folyékony írószer, mutatóba:	T..... – M.....
11. a nagy állóvizet is kilapítja:	T..... – H.....
12. nagy gyomrot eltakará ruhadarab:	B..... – K.....
13. sötétvörös bortároló:	B..... – H.....
14. lyuk a vágóeszközön:	K..... – R.....
15. egyszerű gépet lehántó:	L..... – F.....
16. amiből hegyes fadarabocskákat lehet enni: SZ..... – T.....	
17. bizonytalan hajtogatott, töltött tézstaféle: K..... – R.....	
18. kapkodó első fogás:	H..... – L.....
19. könyöklő a hétfejűn:	S..... – P.....
20. bari írás:	B..... – F.....

... És így tovább... lehet folytatni☺!

Jó szórakozást!

EZ MÁR A VÉG...!

Erkölcstan:

Tanár: Teljesíthetőség szempontjából milyen törvények vannak?

Diák: Teljesíthetők és teljesíthetetlenek.

Tanár: Melyik a legfőbb parancsolat?

Diák: Cselekedd a jót és kerüld a rosszat!

CAMPINFESTA
SAN POMPILIO
anche il 13 Luglio 2009

Città di CAMPI SALENTINA

Col patrocinio del Comune di Campi Salentina e col benestare di padre Giovanni De Matteis, parroco dei Calasanziani, per la circostanza del prossimo "trecentenario" della nascita di SAN POMPILIO MARIA PIRROTTI, al fine di coinvolgere ancor di più i giovani, oltre che nel processo religioso anche in quello etico e sociale, "CAMPINFESTA", che non ha finalità di lucro, ma programmatiche d'ideazione e organizzazione di eventi socio culturali ed anche religiosi

COMUNICA CHE

oltre ai due giorni di festa religiosa e sociale, già ottimamente programmati dal comitato organizzatore, vi sarà un altro giorno di festa, il Lunedì 13 luglio.

Il tutto si svolgerà in Piazza San Pietro dalle ore 21 alle 24 e la chiesa sarà aperta ai fedeli.

Vi sarà un'orchestra "Brasilera", che allieterà la serata, in particolare col coinvolgimento dei giovani.

Vi saranno, altresì, due stand, dove saranno servite gustose specialità di aziende locali e vino offerto dalle rinomate "Cantine Due Palme" di Cellino, prima al Vinitaly di Verona, nel 2007 e 2009.

Il tutto, a fronte del contributo di UN EURO.

L'INCASSO SARA' INTERAMENTE DEVOLUTO IN BENEFICENZA.

PER LA BUONA RIUSCITA DELLA SERATA ED ANCHE AL FINE DI POTER RIPETERE L'EVENTO NEGLI ANNI, SI RICHIEDE UNA FORTE PARTECIPAZIONE.

Campi 8 luglio 2009
"CAMPINFESTA"

LUNEDI' 13 LUGLIO 2009
CAMPI SALENTINA - PIAZZA SAN PIETRO - ORE 21:00

Közreadja a

Piarista Általános Iskola, Gimnázium, Diákotthon és Boldog Donáti Celesztina Óvoda – 8800 Nagykanizsa, Sugár út 11-13.

Tel: (93)-516-785 * Fax: (93)-516-784

Honlap: www.nk-piar.hu * E-mail: piarista.isk@chello.hu

Felelős: Vereb Zsolt igazgató

Szerkesztőbizottság: Pogátsnik László (főszerkesztő) + Pillér Éva (alsótagozat) + Bognár László (PDSZ) + Fintáné Andri Judit (könyvtár) + Sifter Józsefné (óvoda) + ... (zene) + Szabó Veronika (interjú) + Sági Tamás Máté (sport) + Dudora Henrietta (hitélet) + Czimondor András (kollégium) + Meleg

Sándor Máté (szépirodalom) + ... (humor).

Megjelenik minden tanévben pár alkalommal ~300 példányban.

A. M. P. I.